

צורך לדרך תשי ותשכח אל מחולך. באור המאמר נראה על דרך ראוין היה חייב לשמעון מנה ובא ראוין אצל לו ובקש אותו שנית לו עזה להפטר מבעל חובו כי שמעון נהש אותו מאד והוא לו עזה שיעשה את עצמו משוגע וכאשר יבוא שמעון אליו תחיל לצפצוף ולשרוק ולruk במחולות יישע כן ושמעון ראה כי הוא משוגע ויירף ידו ממנו, אחר כך בא ראוין אל ויבקש אותו איזה הלואה על ימים מספר ויתן לו וכאשר הגיע ומן הפרעון בא אליו לחייב אותו והוא מתחילה לצפצוף בגדיו כאשר עשה נהזה האות הלא הנזכר לעיל. ורים עליו מטהו ויכוחו מכיה רבה ואי אמר לו נבל השכח האותiani אין נתתי לך וכי בעבורך יעכבי לך כן. הנמשל כי כבר נחבאר ממעלת השכח האותiani אשר חנן את האדם כי אם לא היה בוطبع השכח לא היה אדם בונה בית לא נשא אשה וכו', והאדם הולך עם השכח הזאת ושוכח את בוראו ומחוללו ואין נבליה יותר מזאת. וזה צור לדרך חשי רצח, לומר הוא הוליד אותו בטבע השכח שתוכול לשכח דברים ידועים ובכוונה עשה הקב"ה כן להפיק טובך וקיומך ואתה עם השכח הזאת המוטבע לך תליך ותשכח אל

מחולך:

עוד נראה בוזה בקדום אמר המדרש (פרשת בראשית) על פסוק כי בו שבת מכל מלאותו. מלאותו לא כן אמר ר' ברקיה משום ר' סימון לא בעמל ולא בגעה ברא הקב"ה את עולמו ואת אומר מכל מלאותו אם מה האותיא להפערן מן הרשעים שמאמבריהם את העולם שנברא כלו בעמל ובגעה. והמאמר לפיליא לב רואין הלא ראשית דבריו hei לא בעמל ולא בגעה ברא הקב"ה את עולמו וסימים להפערן מן הרשעים וכו', שנברא בעמל ובגעה. אמר הסוחר את עצמו ועוד מה השמיינו ר' ברקיה במאמריו לא בעמל בגעה וכו', הלא מקרה מלא הוא בדבר hei' שמיים נעשו. אבל דעת כי העמל חשב תמיד כפי ערך התולדה הנצמח מוה וגם לפי ערך האיש המתעלם כי אצל עני יחשכ עמל מה שהוא עושה בחומר ובלבנים וממה באבנים או שהוא ב柙ה בכחף ישא. והעשיר הגדל יחשיב לעצמו בעל מה שהוא יושב וכוחב גורת וכדומה מן הענינים כלם יהיו נערכים כפי ערך ומעלות מדרגת העשרה. אכן כל זה אם לא הצליחו במעשייהם אבל אם הצליחו לא יחשכו לעצם געה כל מואמה כנאמר אצל יעקב והוא בעניין כימים אחדים באחבותו אותה כי נגד גודל התכליות אשר יגעו בעבודת השבע שנים לא הייתה העבודה נשבחת בעיניך כל מאומה רק כימים אחדים באחבותו אותה. זה הכלל כפי רמז' על עניין יותר נפלא מהה כי גם אחר שכבר יצאו ולהלכו אבל המאמר כלשון המדרש בזאת זורק החץ אין בידו להשכלה וכו' וזה החשלה ברקים וליכו היליכתם ויאמרו לך הנהו ודבורי נעימים:

cabvaoim�כלות אתכם כי הלא שבת המכחה אותך איינו נצחי ובבואה קצנוisher ואני לא אעשה חרוץ אף ולא אשובי לשחת אפרים כלומר לבקר ליטה אחר להשלים המכחות כי אל אני ולא איש כלומר שאין ליicus אחר: והבן:

כפי גוי אומר עצורת המה ואין בהם תפונה. עיין אהל יעקב פרשת בראשית בדורות ויכוח הנחש:

אם שנotti ברך חרבי ותחזק במשפט ידי אשיב נקם לצרי ולמשנאי ALSHL שמעתי בזה עניין נכון מפני מורי הגאון מוויה מאניש הלי זיל עט אמר חכמיינו זיל (אבות ר) האומר דבר בשם אמרו מבייא גאולה לעולם והטעם בזה כי הנה כל התנצלות האדם על חטאיו שאינס מסבבו רק מסבב הזולות כמו אמר ר' אלכסנדרי (ברכות י"ז) גלי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך ומי מעכבר כו', וכما אמר (תהלים ס"ח) אך אלהים יmach אורייבו קדרך שער מתחלה בasmioyi כי הוא ישא ויסבול העונות כי מסבבו באו. וזה גם אם שנotti ברך חרבי בהטעורות ממדת הדין על ישראל עט כל זה ותחזק במשפט ידי וכליוון המדרש, בשור ודם זורק חץ אין בידו להשכלה אבל הקב"ה בידו להשכלה*. ומה אופן ההצלחה אשיב נקם לצרי ולמשנאי ALSHL הינו אל המשניאים אותוי ואל הגורמים חטאיה ישראל מה יקבלו העונש. אכן כל עניין התנצלות זו אין פועל באמד כתימי המצא בו דבר טוב והוא השיג זאת מיד זולתו והוא לא יჩידנו תחת לשונו והוא כמודה ואומר אין זה של ריק שמעתי וקבלתי זאת מפני חכם פלוני או גם בicaidו בו דבר רע והוא גם הוא בא לו מסבב כח אחר המעורב בו או הדין נותן לתלות הרע במקולקל שלא לחיבך אותו ורק את הגורם אליו זאת. אבל כאשר יתנהג בהיפך בהמצוא אצל דבר טוב מפני אחרים יעלימהו ולא יאמר בשם האמורו וכשהרי היה בידו דבר רע יאמר שהוא של פלוני הגורם או עונו ישא בעצמו כי אם את הטוב יקבל לעצמו גם את הרע יקבל לעצמו. וזהו כל האמור דבר בשם אומרו והוא המביא גאולה לעולם שיתקיים ממש אמר אשיב נקם לצרי ולמשנאי ALSHL

יריעות האותל

*והרב מוויה שאל ראויטש זיל רמז' זאת במאמר (איוב ל"ח לה') החשלה ברקים וליכו ויאמרו לך הנהו אשר לפי סדר הלשון היה לו למזר ויאמרו לך הנהו ולהלכו אבל המאמר רמז' על עניין יותר נפלא מהה כי גם אחר שכבר יצאו ולהלכו עוד יאמרו הנהו לשוב אחר קלשון המדרש בזאת זורק החץ אין בידו להשכלה וכו' וזה החשלה ברקים וליכו גם אחר היליכתם ויאמרו לך הנהו ודבורי נעימים:

העברים ולחגיהם אל גנבר המלך. ופקיד שני, לקלבל מה שיבוא בראשון ולא נזר אותו בפיו, עד שיוכנו ויתתקן. ופקיד שלישי, להזכיר מה שנאצער, ויתתקן ולהזכיר על העברים. ופקיד רביעי, לכבד מטה שניש בפיו מן האבל והלהלך ולהוציאם ממנה.

אחר קד בחשב בכחות הנפש ומכוומתם מהתועלות האלים, במוחשבת, ובשכחה, ובחשלה, ובחשלה, והרבור - תראה, אם ייחפר לאדם מלאה הפחדות הוכרוין לך, והוא ינני, ובמה הפסדר יבא לו בכל עניינו, בשאיינו ווכר מה שיש לו ומה שיש אליו, ומה שזכה ומה שירע ומה ששמע, ומה שאמר ומה שנאמר לו. ולא יופר מי שהטיב לו וממי שהרע.

טוב הלבנון

אשר ספקל וסفسפה יורד לשם, והוא קלפני כי שקייד ספלו אוצר רכישת ספלן ומחלק בשאר לחם "המושך", שאמר צלייו שפקלבל ספקל ומיינו אל ויזן וברוקה לנו, לפני צרכך כל אשר מנקדים: אצטומקה: ופקיד שני, קלפני כי "המקשל", כמו ופקיד שלישי, הוא קלפני כי "המקשל", והוא קלפני כי צרכך או פרוש,

ספה לנפש

ויהנחים אל גנבר תפילה, והוא מօסף הכל אל כמו בר וליקט ומוון לון אווקם, ובקיום להליכים. גנבר תפילה, שהוא האטומקה: ופקיד שני קאל וליהנחים, לטגיין סאנטים סה"א אל גנבר וכרכ", כו', והוא פון תפוקין, שאוצר כל בקר חטמא כל, ותפנינה על הסבב המושך, שהוא מושך לכאן ולතון כל ברכו: ופקיד שלישי גנטה פטגון תפאנך כל הקברים. שהו מגמתה הנזבר: ואל גנבר אמר עד כל אצטומקה, שהוא זגמתה מרכן וכרכ, והוא פון המכשול, שפכשלה לתפקידו אותו בביית עד שייניה מרכן ותקהון, והונגה רביין ג'גד כו', המכ הרותה, הפלחת מנהת, עד גנעה על ספה סטוחיק שפון אצטומקה. עד שליא יונבה הספללה ומובלם בתקד מרגו: אסר שער לפטלש כל גנבה של תפאיה, שעתו ממש זגד ער ולבנקן ולבמנו, והוא מוקן ליונע פכוותה הקפישול פגש, בהה ציע בורות, שבת זה איתנו במללה ונכחשה, "ילכלוך" היא תלחה ברכה: מאיך יתnia ובכם סגבל וללקליה, "על" גרא הנס ובכם כמם פאורת, וכל אשר מכם לצרכ לבר אדר להוציאת הארדים: פה שיש ג'ו, מה שבר ושיש לו כמה אצל אחרים שלו או גני אַם:

ש השבע לו, בגוף, ועל תפאמון, אמר כי שהעלנו ומי שהטיב לו ומה שטענו חוב צליין: של פאמון:

ילקוט באורי החת"ם טוהר

"אם יחרker לאדם מלאה הפחדות מגளון לך, סיים ינני מה שיבוא לו בכל עניינו קשייננו ומפניו או שחקיד קידם, ומה שיש עליו מה שפיגע לוולתו חוב צליין: מי שהטיב לו ומה שטענו חוב צליין חוב צליין כהן פאמון טעם תפאמון, כל השראה לאכל שני נאכל בערך גנני אדר גנבר יעלה לו פעוט בזכרונו, וזהו זכרנו, שגורון של ספקל הוא חם פטעה אין להם זרים לאכול.

חובות שער תפכינה - פרק ה חלבבות רפא

שניינן גוטה

(3)

לו, וכי שהעלנו וכי שהזיקנו. ועוד - **שאיינו יודע הפרעה**, אם דרך פלאים רפונות, ולא יופר חכמה, אם הינה בה כל דבר, ולא יוציאו נזון, ולא ישקל דבר במה שעבר, ועל מה שاعتוד להיות במה שיזהה, אך הוא קרוב להתפשט הגות גדי חדרות לא ישקל דבר בפה שאכבר. שלא יסחד חולון, ויל פה שחדר לדירות, לא ישפנ כהה עיינה, כי מה שעתוד להיות במה שיזהה, אך הוא קרוב להתפשט

לומות שלונות המשכה, פי לו לא המשכה לא היה נשור הארם מבלי עצב, ולא היה טרוד ממנו שום ספוני גות לעדו אל קצפות.

מנוח הלבבות

ולא ישקל דבר גפה שעכבר ועל מה שעתוד הגות גפה עיהה, קליבור ולא ישקל מה גפה בפה שעכבר, געל מה שעתוד להיות, וזה לא ישקל דבר שעתוד להיות, ומה שבתבב "מה שיזהה" קליבור מה שזגיל להיות, כמו בקה גזה איזוב (איב. ח). ורק נאפר טרוד משקלו ונתומנות שסקה, קלימר שיתעלם דבר משקלו ולא היה עצור פמיר בשלונו, רק עד שיחסן לא ישאל שום דבר גפה שעכבר, בגין לעוד מה שעתוד להיות, מה שזגיל להיות, אז פרוש, לתפירו: ולא היה טרוד פאו, מון קצובון לא

סת לחם

אם דורך תה, אף על פי שאין לך מפרק עזקים איינו מפירה: אם יתגאה תה, אף על פי ישאגה בה עליו יוסרין לנטוחו תלך בתונרו אם לא, והוא לשפה הכל לא דע לסתיב ורכוי, או אם הוא שזבזה במלזקה כל דבר נזרע עיל ייד נזון, כמו שפמי גופה רבר לא גע להשפר מוה פעם אתרה פאטר שישבחה הכל: ולא ישקל דבר גפה שעכבר, גומם נזרע עיל פי קרפואות שבחבו קרכאים, שנבקם נזרע עיל פי משלה, שהוא עילעה עטקה רבר, לא ישקל בראתו, גזחת, ולא סאטור גזח מה שפינו: גזח פאנין לריעעה קצפת, שלא בקעת גט: שבח מפמי נסינו: ולא ישקל דבר גפה שער בעכבר ועל מה שעתוד להיות שעתוד תהו, רצח להמר, מה שזגיל להיות, שיילד מהרקרים פיניא גזה מה שהוא עיטה להו: גטה שיזהה, גטה שיזהה עיטה גדר והעדר, כמו שאקרו עבדי חד: הה בקיותה התה הפטו ותתקלתי, ולא יטן דעתו לכל מה פאורה שאינו ובר מה שעכבר: לאו הזה קרובי אידי בת פינדר וצחה רצח מה שעכבר: לאו הזה קרובי ואקו ראיו אקו ראיו: גבעור כלתי צמע נטבק וגאשר מת קמף וכו', ולפקדים אדים שוקל לדרכו להו, גדר זבר קוציד להו, קמו שגאמר (קדרים לא, כו): הן בזערת תי אפקלס סיט מקרים הייטם... ואף כי אקו רמו, ומשkolot באלה אצריכים לבני אדים בעזקדים. וזהו שפטבב "לא ישקל דבר וכו'". סיטים זאמיר "מה שיזהה" קליבור שזאעהם דבר יתגעה מה שיזהה, אךם גדר לפקדים למישקל זה בעמידה, וללא הזקרון קיה המשקל כהה גדר מפומו: גראב להתחפש דבר, שיזהה גראב למדוגות כי שהו מפשט ומישקל מגדיר אןשי קמו הקטנפים וחסרי הדעת ותפמא לאclin: לא קיה בשארards מבלי עצב. שאם לא קיה שכך הגעה זובר וכו'. עין תורה מלה פרשת בקעליך (מצח מין) ד"ה זקינו את גנבה, שbeer "אשר נאכל בפצעים חם", שבשודם אוכל דבר מה. פשר לו בזקרון טעם תפאל, בקשראה לאכל שני נאכל בערך גנבי זכרו גונרנו, וזהו זכרנו, שגורון של ספקל הוא חם פטעה אין להם זרים לאכול.

סהו, אחר שלא היה משקה וophe שודע כלחו כלל:

רָפֶב חַוּבָות שְׁעֵר הַתְּחִיָה - פַּרְקַה חַלְבָּבֹת

עב. ב': מפלז.

*

הנתונות נורדי חזרות
[מפעניא], ולא החצלים מפלז' [מחפלז']. הלא תראה, איך
כמו שאמר סוף זה ערך גנום.

דבר משפטה עולם, ולא היה נהנה בכך מה שפישט אותו,
בשהוא זוכר פגעי העולם, ולא היה מוקה מוניה מפונה
זה: נפלר לריה בדור שני.

הברא ואדרון, לא היה בקחי נוניה מבקבה. (עמ' טלקו), לא היה מונח וריה בדור שלישי. כל אחד שפישט צד שלם יוביל לשלמה לפצל. עד נפלר וריה, שפישתי זזכר קונו וושם פדר קראד אניה קונה לא היה מונח מהו. ענין שAKER בקבי עילם צד גלום וכיו, שפישת היא לעילם מה שפישט און פיקשה. ואחר שאריך להיו

טוב הלבנון

היה טורדו שום שפחה, קלומר שום שפחה לא נילא מושם
בכלו להעכיר רגאנח' ולא קינה לא שעריד להו, לדיע מפשם מה
מאוניה, שם "מקרה" נאמר על אסורה וקברון. כמו מוניה שוקל,
שיקנה, רזהה לופר, מושם דרב עבר, כמו מוניה סוחרי
(בראשית, י. א.): קינה הים, או נרעד שיתה, יונשה, או שקל בה
שפלו יקחו מקונה (מלכים א. י. כה). ובקען כי זירע
שפורה תנפיש, רזהה לופר, שהאדים קתובון ברורה
מענינו מבייא טרדרות רבתה, וקעכבות נקודות פון
בשריות, בקהה מוניה טפש שבקה לא טפש כה, ופריש לא
ושפלה אדרני. וטפה לילא בשקה לא קינה
מקונה מוניה טפה שחהןך לירוח בו התקינה:
אל במנוחה מושם ענני אפרה, באם קינה זוכר
מלךות מלך אל דרכיו ענני, ואיש כהה הפינאי
פדר דרכיהם העוצבים אווז ובקלו צור הנפיש:
ולא החצלים מפלז, מצאה בלבו, ליהות בפקד גאנני, כמו ניפלה לבי עלי (נספחה ה. ז.):

חת להם

ולא היה נהנה כו, שעקבם דבר גונרין קרע
שברכה עליו, וצחים מדבר בקהינה שהאדום געכז
בקאנלו ברעוי רפצים ומקרים במתרגשים
בעילם לקצחים. זוכר פטנט מדרען לעולם: ולא כהה
שצבר על קרבה מבני קעולם. ואם קינה צירז ביה
מח ברכיזו פקיד לא עירב לו כל שפה, אחר
שעמן עצם שפהו, והיה לא קינה טפללה, לא היה
ברעלם מליחות מלך פדר ורואן,
וכמו קול פדרים גאנני: ולא קינה קגעה מנימה
מאנזא, ומה קפסה קגעה טפקה, טפה שרגיל להו בו
וחיה קנסטא בקסיא ברכוס מנטובה שנות שי"ט,
ולא קנא קנא לאקסתי, וקנא "מקא" לאיזה ארט

הפטור איכה בלבו עלי עלה דרב, כמו שענפער (בראשית לו, י. א.): ננקאו בו אהיין, ותפנה שאמ הוא
ירע באיה ארט ששהוא חושב רעה עלי לא קינה בקונה לניט מקניא כל ימי, כי צחשו שאנזא כה
השכחת בגני ארט אוקר זה בלבו, לא לעומם יטר לא. כי בקושה נסמן היה נשכח מפשם ספת
הപטלטה, אז אנונט מפצע, כמו שאמר (שם כו, מה): עד שב אף אהיין מפה ושבח את איש אשיש
לו כי. וזה שפסים "ילא החצלים מפלז" קלומר אחר שלא היה שום אקנה לשכחת הפלטה (קינה)
יניהן פמיד זאג זודאג גנמלך להונבל במתבולות ולהונר מקנו. ובfgetsים תקדים פגשא: "ילא קינה

חַוּבָות שְׁעֵר הַתְּחִיָה - פְּרָקַה ה חַלְבָּבֹת רָפֶב

שינוי נסח

הוושם בארים היירון והשכחה, והמה מתחלים וחוגים זה
משזה, והוושם לו בכל אחד מהם מינים מן התועלות. [
וְאַחֲרֵן חָשַׁב בָּמְרֵת הַבְּשָׁתָה, אֲשֶׁר יָמַד בָּהּ הָאָרֶם, מִתְּחִלְתָּה וְשׂוּגָם זֶה
גידולה מעלהה ונרבה תועלתה ותקינה, מִתְּחִלְתָּה וְשׂוּגָם זֶה
לא היו מאסונים אקנאי, ולא מקנים דרב, ולא מלכים
משאל, ולא גומלים חסיד ומתרחקים מן הרעם בשם דרב, עד
בכ' דברים ובכ' מדרביה הטעוה עשוים בעבור הבשת. כי רב
מבני אדם לא היו מקרים אה אבותם לילא הבשת, כל שבן
ולחתם, ולא היו משליכו פקדון, ולא גמונין מעברה, כי כל
אשר יעשה מכל אלה קרבים המנגים שזוכרנו, איןו עשה
אותם אלא לאחר שפשת כסות הבשת מעליו, כמו שאמ'
הטבחוב (רכיה ג. ט.): גם בש� לא ימוש גם הכלים לא ירעוו,
ואומר (אפקה ג. ח.): ולא ירע עיל בעשיה.

טוב הלבנון

ונמלך דראג, פקיד לא חשה ולא פסק, כי ולא ירע עיל בעשיה, הטעזה עולה לא ירע
אלא להיות בשפה כל. ולא קבאים דרב
כוי, אם לא הבשת, לא היו קבאים דרב שבקטו עליים לחבירם, ולא היו מלכים משאלות

מרתא לנפש

גבידת הבשת כו, וכן אפרו רבטוט וברום
מונחה גונחה מנקונה, וטעות הפעריקים הוא,
לרביה (אבות פק' ח.): בשית ארטים לא עט, וארכו
ונדרתו תקפרשים מאר באנטנו: אשר יתר קה
(מלכים ג. א.): כל אדם שיש לו בשית ארטים לא
הבראה הוא חוטא, קרבתיב (שמות. ג. ז): וב尥ור
תעהן זארו אל גאנטם לבליי תפחתו, וארכו
צעלי סיימ. כמו נזרון, ופאניה, והפצע, כמו
לעט צאהה לפועל היא גונראת "מעלה", כמו שפה דרביה היא מעלה באנט, אף בשעה שאיננו מרבר,
ואסוד זה באחו לפועל קה וב חוטלו וצקנו, או אקר "זרלה מעלה" בקהינות האדים למושפה כה
שהיא קABEL עלי עלה זרה, כמו בכל הקדחות הטובות שאדרם מתעלת קוששו כה, בקהינות הקABEL
טווה על זרה, אמר "רב וואלקה" כמו קקובל אקסאניאו שזאר, שתקABEL קאקסאניאו הוא המתעללה באה,
ויאקנאי הוא קABEL הטעלה: הוועלה וטנקה, וגרא דרב שמושיף טקה, כמו קקובל אקסאניאו
וילאות משאל, יבקאנן: פון על פצלה פאנק, והוא גרא הדר הדרקות קוון הער, שאר: ולא קבאים דרב,
דבר הכתחה שהיטיחס: מתרחקים קוון הער, מושב על מלחת לא: עד כי דרבים זים כו, קלומר בוא
יראה איך מדה זו פצה גודל, שהרי היא מונעת האדים יותר מזורי הטעוה, ופ cedar ענשה על הפטרו: כי כל
אשר י解放思想 אללה כו, למפר שאמ תומר הילא גם שפה שפהה תואר נוטה בגין ארט, נמצאים
בנ' ארט פועל רע, מאטח מהה שזאר, ועל קומך שאון הפשעה קליה קה. לנו אמר שקל מי שטראה
אותו ענשה מסת פאה, פרע גאננה שהפשיטה מעליים כסות הטעוה, בקהנות ייך בחרום קרעה. ואמר
קסות קברואה מלשון הטעוה, פלאן הטעוה (רכיה ג. כה): נשקה בעשונו ותפנוי קלה בעשיה. ולא ירע עיל בעשיה.

דרושים ולקחי מוסר / עז

בידיה בהודו ובכרי הטעם שמנגעני כהודו ובאנא הוועיא נא ע"ש קרא דר'יה א' ט'או ירננו כל עצי העיר היינו בר' מינים ומכתב בתיריה הודה לה' כי טוב ואמרדו הוועיאנו וכו' ע"ש. ולא ביארו לפי דבריהם אמצע הקרא כי בא לשפט וכו'. ר'יל'עפמ'יר פ' אמר משל בר' מינים לשנים שנכנסו לדין ויצאו אין יודען מי נצח מי שיוציא וביעין בידו וכו', וכן בר'יה וי'כ' ישראל ואומות העולם גאנסין לדין וגט השטן עומד על ישראל, וויצוין בר' מינים וזה בעין בידו לומר אוננו נוצחין. ז'ופ' מזמור כי ענוך ה' ביום צראה, קאי על ר'יה שם בצהرا מקטרוגה הדין, זה יערום ישלח עזרך וגגו', וב'יכ' יזכור כל מנוחותיך הקברנות, אח'כ' בסוכות נהנה בישועתך בארכוב מינים ובשם אלהנו נרגל כי כל מצויה היא שם הויה, ז'ופ' הפסוק או ירננו עצוי יער אלו בר' מינים ולמה משום כי בא לשפט בר'יה וי'כ' מראיין בוה שאנו נוצחין, لكن רבבי התגירה עמו דוקא בר' מינין ואמר דין גира בעינה דשטנא שרואה שאנו נוצחין בוגדו.

ד.

ובד' א נ"ל ומודיק בעינן דשטנא, דאי בערכין דלי'ב ובויאו דס'ט ויצעקו אל ה' בקהל גROL גוגי (חמהיה ח') דאנשי כה'ג בעו רחמי על יצרא דע'ז ובטלהו ויצרא דזנות כבליחנו לעני. והנה לעיל מהאי קרא ביומם כ"ד לחודש הזה, והוא אסרו חג דסוכות, וקשה הא מתחלה נאספו בר'ה במ"ש שם ולמה המתיינו בכ' ולא עשו זאת בימים שבין ר'יה ל'יכ' שהם ימי רצון. וכן לדחש'ך פ' אמרו כתוב פרי עץ הרดร כפות תמורים ס'ת יצ'ר ת'ס שא אין אלו מפחדים מן היזח'יר המקטרוג שכברתם גנטהו טענותיו, חר' ע' מצות ד' מינים הותש היזח'ר, لكن המתיינו עד אחר שקיימו מצות ד' מינים ואז היזח'רתם ויצעקו לבטלו, ולזה רמו רבבי דין ה' גира בעינן דשטנא דבליחנו לעני. [עוד בענין רבבי עיי' לעיל בהפרש ר'יה בפסק בעבור הרעימה, ע"ש].

ה.

ג'יל טעם למנגדינו דבה'יר עומדים עם הס'ת באמצעות על הבימה ואנו מקיפין אותה, ובשתי מקיפותן בס'ת את הבימה, כי התורה היא יכולה שמותיה ית', כמו שהוא ית', אין סוף בכך התורה א"ס ורחבה מני ים, וכשהוא ית' הוא אור המקיף כל העולמות וגם המרכז שלהם ומחייב את כולם וכמ"ש בשיר הייחור סובב את הכל ואתה בכלך, אך התורה היא אור המקיף וגם פנימיות חיות לכולם ונשמה לכללות העולם, וכו'א וחיה עולם נתע בתוכיניו, ועל תחשוב שיש לה סיום בלעוני כל ישראל, אלא מיד קריין בראשית ברא לומר שאין לה ראש וסוף אלא כמו עיגול שאין לה קצוות ונעוץ סופה בתחלתה, ומובן מילא.

סוכות

סוכות

עו' / דרושים ולקחי מוסר

חנוך 655 ז' נז' ז' ר' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

סוכות

א.

ל' במסורה ג'יפ' כי, כי בסוכות הושבתי, כי נר מצוה וכו', כי ברחוב נל'ן. נ'ל דהנה יש ג' מצות הדומות זה לה ושוים בדיניהם, סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה, וגם למטה מעשרה טפחים פסולה, וכן מבוי שהנich הקורה למעלה מעשרים או למטה מעשרה פסולה ואיר לטלטל בתוכה, וכן נר חנוכה שהנichה למעלה מעשרה אמה פסולה, וצ'יל לכתילה למטה מעשרה טפחים. אח'כ' מצאתיב בעתרת זקנים ריש הל' חנוכה שכותב רמו מאותיות א"ב וז'יל' יוז' כ"ף הינו הרין רחנן ערשה טפחים ועשרים אמה, והם ייחדר למ"ד, מנ'יס ר'ת מיבוי נר חנוכה סוכה, עין רטעמא מושם ללא שלטה בעינא ע"ש. ז'ופ' המסורה דתנית ב'י מורה על הניל' עשרה אמה ועשרה טפחים, והיכן ישנם דיןין הללו, כי בסוכות, גם כי ברחוב הינו מבוי, כי נר מצוה זהו נר חנוכה.

ב.

בקרא פ' אמרו בסוכות תשבו ז' ימים כל האורח בישראל וגוי לעמן יידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את ב'י. ויל'יד הך בני ישראל מיותר דה'ל למימר הושבתי אתכם. וכן לדאי בסוכה דכ'ח והשתתא דאםרת סוכה הלכתא לפטור נשים קרא לה מה ליל, פי' רישי' ה' יתרה דהא אורח, ומשןני לרבות את הגרים סדר'א האורח בישראל ולא הגרים קמ'יל. ופי' תוכ' דמשישראל הווי מעטינן ואותה ה'א דהא אורח לרבות. וקשה לא לכתוב בישראל ולא אצתרך האורח. וכן לדבוזהר כתוב שהענני כבוד במדבר לא היו חופים רק על ישראל ולא על הגרים הערב רב שהם היו חוץ לעני כבוד, וידוע שסוכות הם ע"ש ענני כבוד בדברי ר'יא, ולפ'ז' לבר כתיב דרכ' מיעוט דבישראל להורות חיבתן של ישראל שם לבך זכו לעני כבוד ולא הגרים, וה'י הדרן גנותן שפטוריהם מן הסוכה, רק דגורה חכמתו ית' דא'פה'ה לחיכם בסוכה ואצתרך האורח לרבות, וא'כ' הוצרך לכתוב שניים להראות חיבתן הניל'ן. ועל זה מסיים הקרא מכח זה לעמן יידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את ב'י דרי'ק ואלא הגרים.

ובהך מלחאה קשה על רשי' שפי' בחומש שם האורח זה אורח בישראל לרבות הגרים, ובש'ס הניל' פירוש' קרא למאי אתה הינו דהא אורח וכאמר לרבות את הגרים, וסותר דברי עצמו, וצ'ע.

ג.

בסוכה דיל'ח רבacha ב'י ממטי לי' וכו' ואמר דין גירה בעינה דשטנא. ויל'יד למה דוקא התגירה עמו במצוה זו. וכן לדtos' כי בסוכה דלי'.

ערוך

מסכת טוכה

לנור

ריא.

סיום

בسمיכת סוף המסתכטא לתחלה אמרתי לחחד התלמידים ע"פ מה דאמרין בבבא בתרא (דף ע"ה ע"א) ואש בחופה טוב לצדי שטוב לשכנו שהרי אדרבה מי שהוא שכך הצדק נכווה מחופתו של חבירו ע"ש וזה לבאו רשותו למאה אמרין הכא יוחנן עתיד הקב"ה לעשות לכל צדיק שבע חופה וקחشب אש ונען כל אחד חופה בפני עצמו ולכורה לפני מעש ושם אמר רב כי יוחנן פילג אדרשה דוד"ח שהרי לדידי אש הוא חופה בפני עצמו ולפ"ז לא יקשה אש בחופה מה דהא והታורת וכבוד הוא לצדי שיחיה לו חופה של אש וכן ען בחופה למה לא יקשה לפ"ז שהרי נם בהקב"ה מצינו כן ישן חזק שתרו שביבותיו סוכתו וכן כתיב אשר ירד עליו ד' באש אלא ע"כ משמע דוד"ח ס"ל שאן שם רק חופה אי ולכן מפרש למאה אש ונען באוותה חופה וא"כ ר"י באמת לא ס"ל הר חדש והשתאות י"ל מה ממשים כאן טוב לצדי טוב לשכנו הוא אליבי ד"י:

והנה המהרש"א בח"א שם נתן עטם למה שעשה הקב"ה שבע חופות לצדי מושום זכות הצדים הוא בשביל מצות טוכה שהוא נגד העה"ז כדאמרין (ריש ע"ז) ומזכות טוכה היא ז' ימים לנו שעשה הקב"ה להם שבע טוכות ע"ש אכן לפ"ז יקשה אהא דאמרין לעיל (דף ב' ע"ב) ור' א"כ לימה קרא וחופה תה"י לצל Mai וטוכה ש"מ תרתי דלא לך כתיב וטוכה להורותך מזכות טוכה וכן ען בכל הכבוד זה אבל י"ל ע"פ דברינו שהרי רק למ"ד שבע חופות הם אמרין דמשום מזכות טוכה היא ור' חנינא דדרש אש בחופה למה לא ס"ל הר חדש י"ל ע"פ דברינו שהרי הם וא"כ י"ל דגש רבוי זירא ס"ל כוותי ولكن דיק שפיר מدقתי בישן טוכה לצל ובוהו א"ש נ"כ למה דשאור אמראים לא דיקו דיקא דרבוי זירא מלשון וטוכה דיל דהם ס"ל ברבי יוחנן וס"ל דכתיב וטוכה ממשום דעת"י טוכה וoxicין לך:

ובזה י"ל סמכיות המסתכטא טוכה לתחלה ממשים טוב לצדי טוב לשכנו וטוכה איך אפשר לומר כן דא"כ אש בחופה ומה דהא יליכא למיין שככל א' נכווה מחופתו של חבירו וצ'ל כרבבי יוחנן שאש הוא חופה בפני עצמו ושבע חופות הם וא"כ י"ל דליך כתיב לשון וטוכה תה"י לצל להורותך מזכות טוכה וזוכים ולכך שבע טוכות הם וכן קשה מנא הני ملي דטוכה למעלה מעשרים פסולה דהא יליכא למילך מסוכה תה"י לצל דהאי למות המשיח כתיב וא"ל דא"כ לכתוב וחופה תה"י לצל דהא י"ל דליך כתיב וטוכה להורות דע"י מזכות טוכה זוכין ולכך לרチュ' דמסוכות הושבתי לפין כן ובזה הקושיא מנ"ה דריש המסתכטא תלוי' במא ממשים טוב לצדי טוב לשכנו:

והנה בתחלה המסתכטא טוכה שהיא גובה לעמלה נך אמרה פסולה יש רמז ליג' עמוד' שעיליהם יכון כי הצדיק השלים שהם יאה בטחון ועונה שטועני הפסול לפי דעתו האמוראים בתחלה המסתכטא הם שלש לרבה העums דסקך למעלה מעשרים לא שליטה בו עינא ולדר"ז הטעם דאיינו יושב בצל טוכה כי אם בצל דפנות ולרבא העums דלמעלה מעשרים היא דירות קבע. וכבר הורו לנו קדמוני דענין מזכות טוכה הוא להזכיר לאדם איך יעבד ד' בימי חי חלדו דטוכה נקרא על שם סך כמו שכח רשי" ריש מסכתא ומספר טוכה הוא מספר שני שמות הקדושים הגולים והקוריא ונהgra עיקר מחות ריאת ד' להשותה ד' תמיד נגד עינוי ולחשוף שהקב"ה עומד נגד רווהה מעשייו וע"ז יהיו כל מעשייו לשם שמים ולא לעניין בא להתפוא ולהא יש רמז בטעם רבה שיראה הסכך דהיאנו שתה"י הטוכה שמרמו לשם הקדוש נגד עינוי ואם לא יהיה וה או עבדותו לא תרצה:

ובטעם רבוי יש רמז על מדת הבטחון ע"פ מה שפרשתי מדרש פ' מקץ אשר הגבר אשר שם ד' מבטחו זה יוסף ולא פנה אל הרבה ע"י שאמר לשער המשקדים כי אם וחרתני והוכרתני נתוסף לו ב' שנים ע"כ שתמוהו שמייחס לישוף מדת הבטחון באמרו זה יוסף ומיד שולל ממנו באמרו ולא פנה וכו' וגם لما כפל המדרש וחרתני והוכרתני אבל י"ל דיש ג' מיini בטהון יש בוטח בדר' ובבורו לו בשייבא לידי צראה או דחק עניינים מזרכי עולם להנצל ובוטח שע"י העניינים האלה ישלה לו הקב"ה ישועה אמן וזה הדרך לא נרצה ולכך אמר ברוך הגבר אשר יבטוח בדר' והי' הcapsel אבל יאמיר שלא די שיבטוח בדר' שיוישיeo אלא צרכיך ג' שדר' בלבד הוא מקום בטחונו שליא בוטח ומsegigh בעניינים עולם לקות מהם ישועתו אלא רק יושב ודומם לתשועת ד' באיזה אופן שייהי' וצצנו לשלהח לו. והנה לנגד זה יש בוטח בדר' וכשייבא לידי צראה לא עושה מאומה להנצל רק יושב ודומם לתשועת ד' וגם דורך ולא יתכן שאין לסמוק על הנס אלא צרכיך לא בטה בשער המשקדים לעשות מה שביכללו להנצל מצרה וdock אמר הדרך האמתני בעניין הבטחון הוא הממצוין בין שנייהם שיבטוח בדר' ויבקש להנצל ע"י ענייני העולם רק בתנאי שלא בוטח שודאי ע"י אילו עניינים שבחו ימצא תשועת ד' אלא שבחור בהם אויל ישלה על ידיהם עוזרת לו ובזה טעה יוסף בשאמור כי אם וחרתני שבל ספק יוסף הצדיק לא בטה בשער המשקדים בלבד כי אם שם מבטחו בדר' ולכך אם לא הי' מבקש מער המשקדים רק שיוכרו לפרטה במה שאמור והוכרתני אל פרעה לא הי' בזה גרעון מדת הבטחון שאדרבה ביה ורואה הקב"ה שיבקש האדם תשועה ע"י הזכרה זו תבא לו תשועת ד' ואם ישכח מהלו זכרו לא תבא לו להו אמרו ולא פנה וכו' אך שבזה הראה שבוטח שורך ע"י הזכרה וזה תואמת לו תקوت בטחונו בזיכירת שר המשקדים עד שהזיכירו ד'. והנה צל הסכך כי ע"ז נתוסף לו ב' שנים אף שבוטח בדר' לא נתאמת לו תקوت בטחונו בזיכירת שר המשקדים עד שהזיכירו ד'. והנה צל הסכך מרים לתשועת ד' ע"ד צל' והדרותם הם מרים עלי הולם אשר עליהם מרחץ צל הסכך והם סובבים את האדם מכל צדדיו ועל כן הסכך למעלה מעשרים פסול שאו יושב בצל דפנות ולא בצל סכך לרמזו על השם בטחומו שתבא לו תשועתו ע"י ענייני העולם שהוא פסול ולא נרצה לפני ד'. ובטעם רבא יש רמז על מדת עזקה ע"פ מה שבוארוי מדרש חמזה

(הובא בספרים) כשותרעת איווב על היסורים הראה לו הקב"ה סוכה של ני' דפנות ונלענ"ד בישובו דבר פרישו המפרשיים ובראשם האלישיך שמה שנאמר בסוכה צא מדירת קבע ושב בדירת עראי שזה מרמו לחוי העה"ז שדיות קבע של הנשמה הרא בעולם הנשומות למשלה ויושבת פה בעה"זDirah Uravai ז עשריות טים בגנד ז' מי' סוכות למנון השלים עצמה בצל הקדשה ולא יעשה בשם האדם בחילוק בהי' העה"ז אם טוב ואם רע ויזכור כי הוא כאורה נוטה ללון וכאשר הבקיר אויר ישע מפה למקום דירותו ושלם ימצוא הכל כאות נפשו וכל שכן שלא דירת קבע בעין ומכל דמן ס"ל ני' דפנות שרים בסוכה ולעיל (ז' ז') אמרין דר"ש סוכה בעי' ד' דפנות ס"ל סוכה דירת קבע של האדם ומה שהודיע לו הקב"ה ס"ל סוכה דירת עראי היא ודכל תרעומת עראי שחייב דבחי' העה"ז נכל כל אשר האדם ומה שהודיע לו העי' אליהו הי' דהעה"ז הוא צל עופר ועלם האמת הוא אחר המות והוא פי' המודרש כשהתערעם איווב על יוסרו הראה לו הקב"ה סוכה של ני' דפנות פי' שהראה לו שהעה"ז שודמה לסוכה הוא רק דירת עראי כסוכה של ני' דפנות ועוד יש לו תקופה לאחר המות שם דירותו באמת לקוור ברכה מה שעשו בדמיהפה וכן מי שמנבי' סוכות למשלה מר' ונושא אותה דירת קבע בו יש רמו למי שעשו חי' העה"ז עיקר ומבקש לבוד ותעוגנים אשר מעשו לא רצוי בעיניו ד' שחפץ בענה ושיהי' האדם מכיר זה באוצר כי הוא כבר באוצר אשר לו לא יכול לבקש גדולה וכבוד ולמלאות תאות לבבו:

ובזאת יתבאר שמי ישוב בסוכה שסק של הגובה מעשרות גמור ואמرين בברכות (ז' ז') צדק וטוב לו צדק גמור צדק רע לו צדק הבחן או בלעונה ונקרוא צדק שאינו גמור ואמרין בברכות (ז' ז') צדק וטוב לו צדק גמור צדק רע לו צדק שאינו גמור ואמרין בגמרא שכרכות בהאי עולמא ליכא ומה שאוכל הצדק בעה"ז הו פרי המצות מאותן שנאמר עלייהם שאדם אוכל פירותיהם בעה"ז והקרו קיימת לעה"ב וזה יפרש הפסק אמור צדק כי טוב כי פרי מעלהיהם יאכלו יאמר אם ראיתם צדק כי טוב לו אל תהשב כי ישתלם לו שכרו בעה"ז אבל תאמרו כי רק פרי מעלהיהם יאכלו ומלשון יאכלו דרש שגם אחרים יאכלו בזכותם עמם וזה>Dokא בצדק גמור שטוב לו. וכן נסימן אשורי מסכת סוכה שנכנסת בסוכה שבגבה לעלמה מעשרות אמה שברמא על מעשה הצדיק שאינו גמור שנחדר ממנו יראה או בטחון או עונה יצאת באמרו צדק כי טוב שמדבר בצדיק גמור שטוב לו וטוב לשכנו בעה"ז והקרו קיימת לו לעולם הבא:

ועל פי דברינו נלענ"ד לבאר מאמר תמוה בתעניות (ז' כ"ה) דרש ר' חייא בר לוליינ' Mai Dktib' צדק כתמר יפהה כאשר בלבנון ישגה אם נאמר תמר למה נאמר ארוז ואם נאמר ארזו להא נאמר תמר ולא נאמר ארזו הייתי אומר מה תמר אין גזו מHALIF אף צדק ח"ז אין עשה פירות לבר נאמר חבור ואמר איזו אילו נאמר ארזו והוא תhalbת דברי המאמר מה שהקשה אם אין עשה פירות אף צדק ח"ז וכרי אף שדרך הכתוב לדמות לטעמים שונים כדכתיב באלהים נתע ד' קארזום עלי מים או יפהה נאמר תמר למה נאמר ארزو וכרי אף שדרך הכתוב לדמות לטעמים שונים כדכתיב באלהים נתע ד' קארזום עלי מים או יפהה ישגה שבאלילות הנותר על הרו הלבנון הגבוהים או יפהה שארית רעינו נכבד מהמחבר חי' אידם שפרט צדק כתמר יפהה עפ' מה אמרין אין מביאין בכורים אלא מהתרמים שבעמקם שהתרמים הם המובהרים וכן הצדיק המובהר הוא אשר יפהה כתמר בעמק עונה ואו כאיזו בלבנון ישגה ודפ"ח וסיפאDKRא כארזו בלבנון ישגה עפ' דבריו יש לפירוש דאמירין בעירובין המשפיר עצמו הקב"ה מגביהו וכן יפורש הצדיק אשר כתמר יפהה בעונה אותו יגביה הקב"ה עד אשר כארזו בלבנון ישגה בגבהה שבאלילות הנותר על הרו הלבנון הגבוהים או יפהה שארית רעינו נכבד מההשובהות שבמדות עפ' כ לפעמים היא מגונה אם הצדיק העומד לש ולהיות מנה שלpiel עצמו שלא להתחזק בכל עזו נגד המתפריצים בדבר ד' וביעני התרה והמצאות כי הלא וזה ע"ז שאל עד שהגביה הוכחו הלא אם קטוע אתה בעיןיך ראש שבטי ישראל אתה ולא ה' לך לשמע שבקול העם וזה מה שאמר צדק יהיה לו ב' מדות כתמר יפהה במדת עונה במה שנגע לכבודו אבל כארזו בלבנון ישגה יגביה עצמו במה שנגע לכבוד שמים כן חי' אפשר לפריש אכן לרבי חייא ב' לראה שהוקשה לו וזה איך מדמה לך מי אילנות המתנגדים ביעבעם כתמר המובהר הוא בעמק ואיזו המובהר הוא בלבנון הינה והוא דמתהה אם נאמר תמר למה נאמר ארזו וכרי' אמנים מה שישב הואר תמורה מאד אדם נאמר במור הייתי אומר שהואר שאריזה רישי' דיאינו עומדת בתחית המותים והזה תמא דכי צrisk להשמעינו שצדיק עמוד בתה'ם הלא אפילו בינוים יעמדו ורק מעטים הם אשד לא יעדמו אפילו מדורשים וגם מה אמר אל דאמר בלבד הצדיק כארזו שצדיק כל בר' כל שכן שבור לעתיד הואר תמורה מאיד וכרי לא שמענו פעמים אין מספר שהקב"ה משלם שבר מצות ואין מקפה שבר כל בר' כל שכן לצדק ועל כן נ"ל בפי' דברי ר' שזכה לפירוש הפסק שפרק ענין הצדיק כי טוב כי פרי מעלהיהם יאכלו שבר לעתיד שאריו לך מונחתו לחוי עד ולכן מדרתו לתמר ולארزو דבעה"ז הצדיק דומה לתמר שגדל בעמק בשפלות ובחוור כבוד ואחרי' שבור לחוי עד דומה לאיזו בלבנון המתעלה על כל וזה מצד עצמו ומצד תועלתו לעולם מדמות בעה"ז לתמר שעשה פירות מותקים שנהנים מהם כן הצדיק על דרך שפירטו לעיל אמרו הצדיק כי טוב כי פרי מעלהיהם יאכלו שאחרים נהנים מפרי מעלהיהם של הצדיקים אבל הiliary סובר שהוא כתמר שאיזו גזו מHALIF וכו' מועל לדורי ורק בהיוון בעה"ז שמסלל מצות ומ"ט אבל בשנדע מעה"ז ושב למונחת חי' עד יכול שאין גזו מHALIF שאין לו עוז זכרון ותעלת להדרות שאחורי לך מונחתו לאיזו שגענו מHALIF ובאיו אמן הוא התעלת שלו וזה מפרש הפסק שאחורי שגולים בבית ד' בחזרות אלקינו יפריחו דלא כוארה לאו סיפא רישא דשתולים יפריחו הם מתנגדים וכן בית והצורות וגם למה אמר יפריחו לשון הפעיל ולא יפריחו כמש"א יפהה לשון כל אבל עפ' דבמינו יפרוש DIDUO מאמר התנא באבות העה"ז דומה לפירושו בפני העה"ז ולוה העה"ז נקרא חצר והעה"ב בית ולכן אמר דלענין וזה דומים הצדיקים בעה"ב לאיזו גזו מHALIF בעה"ז דם שתולים בית' ד' בשבר עמודים וטוע במקומות נאמן בבית' ד' בעה"ב עוד יפעלו שייחיו פורחים העמודים עדין בחזרות אלקינו בעה"ז שתורחות וכרכון מעשיהם הטובים אשר הינו לברכה הם יארו עני הינים אחריהם וילחיבו לבכם להיות כמותם לפורה כתמר בחזרות אלקינו:

ותומכיה מאושר, ותומכיה קאי על זבולון, וקאמר מאושר, אם כן הוא מגלה דארשי אגוש ובן אדם יחויק בחכם ועשיר איירוי, וכותיב בהו אשרי, כדכתיב ותומכיה מאושר, והו שרמו בעל המאמר, אחר שהביא קרא דארשי אגוש, ההוא אמר והדרין עז חיים:

פרשת אמר

ב' במדרש ו' ולקחתם לכם ביום הראשון וכיו', מי פירש להם לישראל על ארבע מניין האלו, שהם אתרוג לולב הדס וערבה, חכמים, שנאמר ומה חכמים מחוכמים.^{ב'}

צאת ישראל ממצרים הלא אב אחד יתיר חובי^{ב'}, חיבת יתרה נודעת להם, ליתו תלתא דמרחמי ומדבר מתנה, בן יtan לרידו ויתן חינו. מוקפים חומה או רקייף הקיפו יהוד ענני כבוד, מה למעלה מה למטה, על ארבעת רבעיהם קדמה וימה דרומו וצפונו. והתייר הגדור נושא לפניו לו היה ח'ין, המעתיק הרים וכל גיא ישא יישר לכת, פרשו עליי עננו. הגם לחם אבירים ממשיא מיהב יהבי, והיה טעם טעם בעיקר בברך, יום יום לפניו בקר לאיתנו. ושלח את בארו' את מ' ים ציוף דבש, היא הבאר נזולים מסלע חלמש למעינו. איכו השתה הוו בה קמאי חkor דבר, ושאלו בראש העמק שאלת פני מבין שיש בו מדעת קונו. מה זה היה יקר בעני ה', מעלה נשאים על גב מעלה, זכר עשה לענני כבוד, כל הארץ בישראל סכבותיו סוכתו ועמד על בנו. ואילו שתים זו מנ' ובאר לא אטיא זכרה לא מינה ולא מקצתה מעין דוגמא, כי אין לחם ואין מים כל שיש במנינו. ועל דבר זה אמרו רבנן בטעמא במני תרגימ' א' איש איש מקומו, הן כל יקר ראתה עיננו. ואני שמעתי באומרין לי, ומטו בה משמה דגבראו רבבה, הרוב החסיד מהר' חיים כפוסי הוא עדינו'. תריין יתיב כל שישנו בנוטן טעם לשבח, דבר דבר על אופנו. ההוא אמר דמן ובאר בכינול איבעי לקב' להזומן בלחם ובמים, דלא סגי בלאו הци, על

1. ויקרא רכה ל', ט'ו. 2. ויקרא כ"ג, מ'. 3. משלי ל', כ"ה. 4. על משקל לפני לא היה כן. שמות ז', י"ד. 5. על משקל ושלח את בעירו. שמות כ"ב, ד'. 6. בקונטרס פאת הראש ב' כתוב רבנן והשווו: עני מה שכחנו בעינויינו لكمן פרשת אמרו [רו'ה ויען, והלהא] בס"ד. 7. על פי שמואל ב' ג' ח'.

וכנגד הסוג השלישי, שהוא שני נדיים שלא היה יכול ביד שום אחד לבדו להפסיק לחכם, ונתחברו שניהם להחזקתם, והוא סלק דעתך דוחה דין זה אינו יכול וזה אינו יכול, דברי שמעון פוטר בשבת, וגם בכךון זה גרע מחלוקת, זהה יבא הכתוב השלישי וכירע דין האמת כן, אכן קיימת לנו כרבי יהודה, דוגם בשבת זה אינו יכול וזה אינו יכול חיבי, וזה שאמור עז חיים היה למחזיקם, תרי, ותומכיה מאושר, אושר אחד, דברי שמעון העשית פועל שלם, עז חיים היה ווערבה מנהתמ, דוגם בשבת חייבים כאמור.

ויתברא עוד המאמר הללו בהקדמה זו באופן אחר, והתחלתו המצאת הקדמה זו שמן מנהו שמעתיה אחד חכם זלה"ה, דמוקם יש בראש לומר, דהחכם העני כי דל חלקו ואינו יכול לעסוק בתורה אם לא טריפחו לחם חקו, וגם העשיר אינו יכול לעסוק בתורה, כי אינו יודע ספר ולבו לא נכון עמו, ונמצא דהחכם והעשיר כל אחד לבדו אינו יכול לעסוק בתורה, ובין שניהם נשחפה, ובא עסוק תורה שעסוק החכם בכך העשיר אשר מילא את ידו, והוא ליה זה אינו יכול וזה אינו יכול, ואין מעשיהם רצויים, דגבוי שבת סבר רבינו שמעון זה אינו יכול וזה אינו יכול פטור, להכى לימדנו רבוותינו דין האמת כן, אלא עתיד הקב"ה לעשות צל וחופה לבני עץ בני תורה, ושניהם בנעימים צילם נאה, ואם נפשך לומר הויה ליה זה אינו יכול וזה אינו יכול רעב לבדו רעב לחם וצמא למים, ומוכרח לשוט בארץ לחיות נפש, והעשיר אינו יכול כי לא דאה או רור תורה מימי, זהה אמר ואיתך לן חלה קראי, חדא כי בצל החכמה בצל הכסף, וקרינן בהו תהיה בעליה תרי ייחד, עשיר ואבון החכם, דפעולותם אמת וצדקה אף לרבי שמעון, דודאי בעלה מאלה היא, מדאצטריך בשבת למיוטא, מינה שמעין זהה אינו יכול וזה אינו יכול בעלה פעללה היא, ופועל אדם ישלם לו, וקרו תניא אשרי אנוש עשה זאת, בוה השמיינו דוגם בשבת לא קיימת לנו כרבי שמעון. אלא הלכה כרבינו יהודה זהה אינו יכול וזה-Anino יכול חיבי, ושיעור הכתוב הכי הוי, אשר אנוש עשה זאת, התורה, הוא החכם העסוק וועשה עצים ופרחים לתורה, בונה בשם עלייתו, ובן אדם העשיר יחויק בה במלאת ספקו של החכם, יתדריו יהיו תמים האנשים האלה שלמים, אף זהה אינו יכול וזה אינו יכול, והראיה, שומר שבת מחלתו ושומר ידו מעשות כל רע, פירוש שום רע, אף בשיתוף אחר, אף שאינו יכול לבדו, דקיימת לנו כרבי יהודה זהה אינו יכול וזה אינו יכול חיבי, ומכל שכן לענין הטובה, ואם נפשך לומר דפירוש ה' קרא אשרי אנוש וכו' איפכא, דכלויה קרא בחכם איירוי, וגם אומרו ובן אדם יחויק בה קאי לחכם, וכמו שאמרנו ז"ל עז חיים למוחזיקם וזה שבת יששכר, ואם כן אדרבא קרא להבי הוא דאתא, לומר אדם החכם בחכמתו בלי עוז וסיוע עסק בתורה אשריו, לאפוקי אם נתחבר ונשתחף עם העשר, ומבייא ראייה משbat, ושומר ידו מעשות כל רע, פירוש כל הרע לבדו, אבל אם ישתחף עם אחר פטור וכרבוי שמעון, ונילף מניה לעלמא דאיתנה פעללה שלימה, ורקא דבצל החכמה וכו' הינו דהא מיהא יש לו שכר, אבל אין מאושר, להה הביא הכתוב עז חיים וכו'

ליישראל עם קרויבו, וביהם נבחן וניכר תפארת ישראל, כי הן הן בני אל חי ובחור בנו מכל העמים, כי העברך רב גם שקבלו התורה והמצוה, מחוץ לענן ייחנוין, ודואך ישראל מוקפי ענן, אבל מן ובאר היו נזונים מהם גם העברך רב, اي לזאת בדבר המסורים לישראל לבדם נצטינו לעשות זכר, מה שאין כן מן ובאר שהיו גם לעבר רב.

ועוד שמעתי שם הרוב כמהר"ר ישועה זיין ולה"ה, דאייהו מפרק לה דהענני בכבוד נתונם נתונם המה בלי שאלה, ומוטבו וחסדו פרש ענן למסך, מה אין כן הא לחמא והמים להם, נתן להם על ידי שאלה בתולונה ותרועמת, וכלן לא נצטינו לעשות זכר כי אם לענני כבוד, אשר חсад ה' ותובו הגadol השפיע בצחחות, ובצל שדי יתלוננו אויר מקיף מבלי שאלהם, עד כאן שמעתי. ועל פי הני תלתא שניינו לדידי מפרשא האי קרא, כי אמר אלהים בסוכות תשבו שבעת ימים וכי, וכי תאמרו מה זאת עשה אלהים לעשות זכר לענני כבוד, והרי שלוש מתנות טובות נתן לישראל במדבר, מן ובאר וענני כבוד, ומאי אולמיה קדימ סליק ענן לעשות זו זכר, ומן ובאר לא יזכירו, על כן בא הכתוב תרץ' תיב בנחת טעם לשבח, למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתין, הכהנה ידעו וישכלו כי ענני כבוד אני נפשאי מבלי שאלה עלה ברצוני לمعدת להר נייחא, וזה כי בסוכות הושבתין פירוש עצמו, והוא תרוצ' הרוב מהר"ז זיין הנזכר, לא כן מן ובאר, שאלן ישאל ואtan להם, ועוד בה אמר רחמנא את בני ישראל, ככלומר ענני כבוד היו את בני ישראל בלבד, וערב רב מבחוין, וזה גרם האי מטלחה בגונה דוכרנא מילתא יתרתא, כי הפלא ה' לעדת ישראל כאב את בן ירצה, אך בחיקות' מן ובאר, גם ערב רב עלה אתם, ונזנו גם הם מהמן והבארא, כמה דתרץ' לה הרוב מהר"ז חבלייו הנזכר, ועוד אחרתיתה, אני ה' אלהיכם, שקבלתם אלהותי, ואתם כדין עבר עברי, דחיבך רבו לפרנסו, ואם כן המן והבארא כביבול היה צrisk לפרנסנו, מה אין כן ענני כבוד הם מתנה גמורה, כדרפק לה הרוב מהר"ח כפוסי הנזכר לעיל כמו>Damen, ואות מצאנו הلتאה שניוי ומיוז בקרא.

ודרך ח"י"ם תוכחות מוסר, אשר שפר קדמי לישב חקירה זו דרך רמז ומוסר, והן קדם אהלון במקראי קרש הללו דרך רמז ומוסר, ולקחמתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר וכו', בסוכות תשבו וכו', כי הנה אמרו רוז"ל⁸ ביום הראשון לחשבון עונות, שעלו מן הרחצה לכל עון ולכל חטא ביום הכפורים, ואיש ישראל משופה ומגינה זך וטהו, וסדר התשובה הוא נצור לשונך מרע סור מרע ועשה טוב, כאמור המשורר⁹, וידעוי דעינה ולבא תרי סורורי, כאשר ירדוף הכוונה באר

12. וזה כי תשא, קצ"א ע"ב. 13. חנומא אמר, כי. 14. תהילים ל"ד, י"ד – ט"ו. 15. ירושלמי ברכות פ"א הלכה ה'.

כן לא בא זכרונו, ואולם ענני כבוד דהוי נטירותא יתירתא לבב יכם שרב ומשם, מילתא דליתא בכל עובי דרכך, הלא היא ברכת מROLCHA מודה טוביה אחת היתה ופרסמה בטולא דמהימנותא עוד הצפינו, ה' לו ציווה בסוכות תשבו שבעת ימים, כי זיכר ויפקד ענין ענני כבוד, דבר הלמד מענינו. אלו דברי הרוב מדור חיים ולה'ה.

ועל פי זה אפשר לפרש מסרה, כי בסוכות הושבתין את בני ישראל¹⁰, כי ברחוב נلين¹¹, כי נר מצוחה ותורה אור¹², והראשונים פירשו מסרה זו, כי שלשה המה סוכה עירוב וחנוכה שו בשועריהן, עשרה טפחים כשר, לעלה מעשרים אמה פסול, וזהו שנאמר כי בסוכות, כמשמעו, כי ברחוב, ומה לעירוב, כי נר מצוחה, רמז לחנוכה, הדני תלתא דינן ושיערין שורה.ammen לפי דרכנו אפשר לפרש המסירה הזו, ונקיים דרבנן סביר פרך קמא דגיטין¹³ דיכלול הרב לומר לעבד עשהעמי ואיini זנק בשני בצוות, אך מכואר בכתובות דף מג ע"א, דבעבר עברי חיב לזוננו, ואינו יכול לומר לו עשהעמי ואיini זנק. וזהו רמז מסרה, כי בסוכות הושבתין, דرحمנא אמר לעשות סוכה זכר לענני כבוד, וכי תימה מה נשתנו ענני כבוד לעשותיהם זכר ובאר, כי כל האורה בישראל ישבו בסוכות, ואין אנחנו עושים זכר למנ ובאר, שהם מהמתנות טובות שניתנו במדבר, מן ובאר וענני כבוד, לה רמז כי ברחוב נליין, שם רמז תירוץ' הרוב הנזכר, שענני כבוד אינם מוכrhoות כמן ובאר, דדרך הולכי מדרכות ללכת בחורב ביום וקורח בלילה, וזה כי ברחוב נליין, שהיינו יכולים ללון במדבר מלון אורחים, ולא היה מוכrho להקיינו בענני כבוד, ואמטו להכני נצטינו לעשות זכר לענני כבוד, שהעדיף מטו בו עליינו וגבר עליינו חסרו, לא עשה כן לכל גוין, וכי תימה גם במן והבארא אי הוה בעי הקב"ה מימר אמר עשהעמי ואיini זנק, דרך סביר רבנן, להה אמר כי נר מצוחה ותורה אויר, ככלומר דקבלנו התורה והמצוה, ויש לנו דין עבר עברי, דכלולי עלמא חיב לזוננו, ושם הם כי אין זכרון למנ ולבארא, מה שאין כן בענני כבוד דהוי תוספת מרובה, על כן נצטינו לעשות זכר למו, וכתירוץ' הרוב הנזכר.

ואהשוב כי בזה אפשר לפרש מקרה חדש בסדר היום, בסוכות תשבו שבעת ימים, כל האורה בישראל ישבו בסוכות, למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתין את בני ישראל בהוציאי אויתם מארץ מצרים, אני ה' אללהיכם. וען אדם ראה כי לכארה נראה כמה כפל ויתור לשון יש בפסוק זה, ונקיים תרי שניינו אחורי דמשנ"ו רבנן לחיקורתנו, זה יצא ראשונה, באזניינו שמענו ממש גדול, הרוב החסדי מהר"ר יהודה חבלייו זלה"ה, ראה ויתר וטעמא טעים על אשר ציינו יוצרנו לעשות זכר לענני כבוד במצות סוכה, ואילו למנ ובאר שתים הנה רעותיה לא יפקדו ולא יזכירו לעשות להם שם, והיה טumo כי הענני כבוד סוככים בכנעפיהם

8. ויקרא כ"ג, מ"ג. 9. בראשית י"ט, ב'. 10. משלו ר, כ"ג. 11. דף י"ב ע"א.

כבוד, לוה קיימו וקיבלו רואיל שגם לעתיד בmphraה ביסינו יהיה המבחן לאומות העולם במוצאות סוכה, ועוד יתבאר איה.

(ט) עוד דרש חרב הנadol ט' יושעה ויין וללה"ת, להיות בשם הרב ט' יושעה ויין וללה"ת,

חמן ובאר ניתן להם על ידי תלגונותם ותרעומתם אשר בקשו אוכלו גם ומם לצלמתם, מה שאנן כו ניני

כבוד ניתן להם מבלי שאלה מאטם רק בטעבו הנдол תח"ש, על כן ניתן להם וכור זמן ובאר רק זכר לעני

כבוד, עד כאן דבריו, ובזה יתכן גם כן פירש הפסוק

למען ידעו דורותיכם, כל הדורות תבאיס ייכרו ידעו כי בסוכות הושבתי את בני ישראל מבלי שאלה,

וידיעו כי אני יי אלקיים היודע בטובכם יותר מכם, על כן לא נהרו לכם וכור זמן ובאר, שבקשתם לאכליה

פנה ולא מתגנתם עד דנטקתו מבני מלאכה תחיהב, והנה הוא בר הרכחי לילד דעת לבן דורות הבאים להשליך על הש"י יתבם, והוא יספיק להם כל צרכיהם

בכל ענייניהם באופן יותר טוב ונאות. (ט'ב) ← הולא לענו גם אני חלקו ולומר טעם, מה משתנה זכר עני נCOND כבוד מז מנתנת מז וכוא, ידע הו. (מפני ט') מנתנת המן היה בוכות משה על כן לא נסתלק האבר אהרי פטרחתה (עד שחזר בוכות טשה), עני הבדוק היה בוכות אחרן על כן נסתלקו אחר פטרחותו כמה דאת אמר (गמור ב ט') ייראו כל העדה כי גוע אחרן וכו', וקיבלו הויל (יראה) אל תקייר ייראו אלא ואיראו, והנה בשבעו ישראל לרידי אותו מעשה היודעה בפרק, הנה היה עלי ר' אמר דרשו לאל פדרס' יתן לבירויותו שבראם מונונות לחותם, על כן נס הערכ רכ שם גם כן ברירותיו ית' שגהנו מז המן ובאר, מה שאנן כו עני הכבוד, שהוא בחדר נדל ואחבה והיבה נודעת לישראל. במא שהלביש אותם בעניין לבב, הנה בואה לא זכו הערכ רב.

הרין והשלל מהיכים, ואיזו מנ התוכותם המכינה חסר ויחיכת יתרה, וידעו להפריש בכרכתם והודאותם להשי"ג כי טוב, על אייה מן התוכות יפארו בשם הנכבד ב'ה', אלקים, ועל אלה חסדו ואמת הויה לעלם, ועל זה יתפל כי נבר לעליון חסדו ואמת הויה לעלם, ועל זה יתפל שפיר לשון ידרעה לדורות, שיירוע הדין והתולכה כוה.

(ט) הרב הנдол החקיד ט' הר"א זלה"ה (ראש זוו ט') חמוטים לנו עוז טעם מן ובאר, למזה לא צונו שענני הש"י לעשותות לאם כבוד, הנה כתוב בשם הרב החקיד ט' ז' צ"ל במצכת ברכות (פי' פ"ג) למזה בברכת התורה אומרים ברכו את הויה וכברכת המזווה אומרים נבר אלקיים (חחותיו לעיל ס' ט' א') ואמר דהנה לווןינו ולפרנסינו, הדין והמשפט נתון לוון את כל בריותינו אשר בראו לשבודו כוון שהוא בראן, על כן סברינו בשם אלקים הוא שם הדין והמשפט, מה שאנן כו נתינת התורה, אין שום דין ומשפט שכלי מחיב מהיותו כמו אתה ט' שיש לה ד' מהיות, ויש ט' שענשה ג' מהיותו כמו אתה ט' שיש לה ג' מהיות, ויש ט' שענשה ב' מהיות והשלישית טפה, כמו אתה ג' מהיות הרב הנдол הר"א זלה"ה (ובש לפ' ג' שם ספר קדמוני כתיב יי, הנן רואה שמסודר בתרובת ס' כ' כדר, בראשונה ד' מהיות ואחר קד' וכו', להרות אשורי ט' שמסודר לעשותות ד' מהיות, ווש' וזה ג' כו).

(ג') חקדמונים אחו שער לדוש ולחקר על מה עשה לי כתוב, היג� ס' (ט' ב' מחתנות דורותיכם) היינו ידע דורותיכם כי בסוכות הושבתי וכו', היינו עני כבוד, יודיע על ידי זה כי אני הויה אלקיים, היינו הוועז לוז שאנן משלים וגונן זכר שווא מסדר הדין שהואה מן שם אלקים, אלא שאנן גם כן מתחדר עטבם בתופת פובה מצד החסד והرحمם שהוא מון שם הנכבד הויא'ת, על כן תדע בו כי אני הויה אלקיים, הבן הדבר, ועיין בספר דוד (ט' פריש נס נז קטת טען) וזה אבל בךך אה'ת הילך שפיר לפי זה נס נז אופרו לעמן יידעו דורותיכם, ולא אמר לעמן מה שאנן כבודו ובאר ר' אמר רצון האדם, כמו שהמן היה בו טעם כל המאלים, אם כן כוון שנצטרכו בשמתחתו חנן כבשור יז' ושר אר טעםם, הנה יש זכר זמן ובאר, הנה זהו לפני פשתטו, אבל עדין אין זה מרווה צמאוננו.

(ד) וגהנה ראותו להרב הנдол ט' הר"א ג' נב' בספרו ראש דוד (ריש פ' א' ט') כתוב בשם הרב החSSID ט' חיים כפוסנו, דהמן ובאר הלא הפה לחים ומי שהן הרכחים לחביבון בטבותיו ית' שאריה מן התשובות הערב רב, על כן לא נצטרכו במצוות זכר לעני הערבו זדרים אין חקב'ה' מבי' תקלת על יdot צדיים עצמן לא כל שכן דכתיב (ס' ט' ב') וגב' הטידיו ישמר.

(א) אין אגרא דפרק ט' ר' ג'.

תוספת טوبة, אבל מה שתיקוף הש"י בעני כבוד, היבח יתרה נודעת למזה בתופת טوبة, לה זענו חש"י במצותו לעשות זכר רק למgenes הלוון, באמור ית' ש' (ויהי נב' ט' כו) כי בסוכות הושבתי את בני ישראל ו/or' עד כאן דבריו, על פי זה נבאה, מה שיטים שבפסוק בדבריו הש"י בטעם המזווה כי בסוכות הושבתי את בני ישראל וב' מ' בערבי חכינויים (ובש לפ' ג' ט') מבוי מהו שמתה בטעמה בסוכות הושבתי,

תורתה המטה במקורה וכו' (ס' ט' א' עין שם שהתפארו בו רבנן נמליאל, גראה ל', לחיות שכתוב הרמ"ז בערבי חכינויים אני חז'י אלקיים, והוא על פי מה שדריך הרב הנдол בעל תופת יו'ט וצ'ל במקצת ברכות (פי' פ"ג) למזה בברכת התורה אומרים ברכו את הויה וכברכת המזווה אומרים נבר אלקיים (חחותיו לעיל ס' ט' א') ואמר דהנה לווןינו ולפרנסינו, הדין והמשפט נתון לוון את כל בריותינו אשר בראו לשבודו כוון שהוא בראן, על כן סברינו בשם אלקים הוא שם הדין והמשפט, מה שאנן כו נתינת התורה, אין שום דין ומשפט שכלי מחיב שהשתה'י ינלה מסטירין רדיליה חסף שעשותים לביריות קטנים בעולם העשוי, אבל הוא מז חסן הנдол אשר מתחדר עס' שוארוע עם קרובו ונמן להם את תורה, על כן אומרים ברכו את הויה שם החסן והחרטם, זה תchein דברי הרב הנдол הר"א זלה"ה (ובש לפ' ג' שם ספר קדמוני כתיב יי, הנן רואה שמסודר בתרובת ס' כ' כדר, בראשונה ד' מהיות ואחר קד' וכו', להרות אשורי ט' שמסודר לעשותות ד' מהיות, ווש' וזה ג' כו).

(ג') חקדמונים אחו שער לדוש ולחקר על מה עשה לי כתוב, היג� ס' (ט' ב' מחתנות דורותיכם) היינו ידע דורותיכם כי בסוכות הושבתי וכו', היינו עני כבוד, יודיע על ידי זה כי אני הויה אלקיים, היינו הוועז לוז שאנן משלים וגונן זכר שווא מסדר הדין שהואה מן שם אלקיים, אלא שאנן גם כן מתחדר עטבם בתופת פובה מצד החסד והرحمם שהוא מון שם הנכבד הויא'ת, על כן תדע בו כי אני הויה אלקיים, הבן הדבר, ועיין בספר דוד (ט' פריש נס נז קטת טען) וזה אבל בךך אה'ת הילך שפיר לפי זה נס נז אופרו לעמן יידעו דורותיכם, ולא אמר לעמן מה שאנן כבודו ובאר ר' אמר רצון האדם, כמו שהמן היה בו טעם כל המאלים, אם כן כוון שנצטרכו בשמתחתו חנן כבשור יז' ושר אר טעםם, הנה יש זכר זמן ובאר, הנה זהו לפני פשתטו, אבל עדין אין זה מרווה צמאוננו.

(ד) וגהנה ראותו להרב הנдол ט' הר"א ג' נב' בספרו ראש דוד (ריש פ' א' ט') כתוב בשם הרב החSSID ט' חיים כפוסנו, דהמן ובאר הלא הפה לחים ומי שהן הרכחים לחביבון בטבותיו ית' שאריה מן התשובות הדין

שפיר כללו עשו ודו"ק, כמו שהיה בשנת תרע"ז⁹. אכן מה שדברם של ידי הדריפת והצורך "שהוא עובד אלילקס" (פסוק יד) — שהעבורה לא יכול להיות, כי הירושלמי לא יוכל לעסוק בתורה, "וזמה בצע" כי שמרנו משמרתו" (שם), הינו הלא תעשה, לא תאמרו כן: שבין העובד אלילקס לא אשר לא עברו"¹⁰ (פסוק יד). תורייו צדיקי גמורני נינהו, ואילו ההתחייבות לשלם על זה. לכן אמרו במשנה (סוכה כח, ב) בירדו גשמים, לדומה למי שבא מזוג גוס לריבו (ושפק לו קיתון על פניו).

וכן בראש השנה (ט, ב): כל שנה שאין מריעין ובתחלתו — ואפלו איתילד אונסא — מריעין לה בסופה⁷. אבל בלבול דלא כתוב "אני ה' אלהיכם"⁸, רק בכלל התורה, הוא מיהש רדיות ומזה נחת רוח לרצון,

"וזהו" (דברי הימים א, טז, כא), וזה יתיר טוב לפני השיתות ווה' בכבי גואוי¹¹, שהוא יתיר טוב לפני השיתות

"אני ה' א'", שמע שרבעת המינים וסתוכות שני ריניים הם ומקורות שונים נובעים.⁹ ברור מותך דברי רビינו (הן תוכננו והן סגנונו) כי אמר זה מהיחס במשירין למאירוע מסוים בחיה יהודאי אירופאי בשנת תרע"ז, והם מאירועות אוקרנית והפרעות שם. רביינו מתייחס למסורת הנפש הגדולה שגדל בעריכנו. בני ישראל בתקופת הטירור ההיא, כאשר נוצר מהם לשמר את רוח מצויות התורה.¹⁰ ריבינו שלא עבר מלחמת אונס — כי לא נאמר בין עבור אלילקס לא אשר שנארו.¹⁰ בירעם כי ע"פ שאים מקיימים את המצויות, בכל זאת נחשב להם כאלו שעאן, באשר אונס רחמנא פטריה. כמובן, פירוש הפסוק "יעוז וחודה במוקומו" הוא שכאשר בני ישוא מגלים "יעוז" ובודה ואים נכנים לודיפיהם להזכיר את דחם להטסק את דביבותם בה, אז יש חרווה במוקומו של הקב"ה, באשר מחשב את המשמעות שלא יכלו לקימן מלחמת אונס, כאלו יאנו של דבר, פרוענות חטא עלייהם על אי תקיעת שופר בראש השנה, תהא הסיבה לכך אשר תחאה כי כל לשנה אמרו זו ללא כל אבחנה, שכן במצוותם בראוי. ובאותם ואות משים שבשופר כחוב "אני ה' אלהיכם". ובסוגיות כל שנה שאין מריעין בחלילתה וכו' עיין ביאורו הנפלא של רビינו. בירआ כגד ר"ה יתיה לכם שבחתון צדrown ורואה.⁸ יפה דרייך רビינו, כי בירआ כג פסוקים מיריא (שם מדובר שיטילה מהם ויתינה לעובדים וכוכבים. ר' שמואל בר נחמני אמר, מפני גאותה של מלכותם שמיים. וכי פסוקים מביג, בהם מובהר על סוכה, צוין

נעשה. لكن בסוכה (יראה כג, מג) וכן בחיקעת שופר (במדבר י, י) דודשי (ואש השנה ל), א' מנין שנאמרין מלכויות? דכתיב "אני ה' אלהיכם" (יראה כג, כב וכתיב "ובחוורש השבעי" — שם פסוק כדזרו מלכויות) וקיי על שופר דסמין ולמו, שכן מ"נ "אני ה' אלהיכם"⁵, ואין ליתן שכר אם נאנס ולא עשה, בטל ההתחייבות לשלם על זה. לכן אמרו במשנה (סוכה כח, ב) בירדו גשמים, לדומה למי שבא מזוג גוס לריבו (ושפק לו קיתון על פניו).

5. הוא לשון: אני אדרן לך — רשי, וכן אמר אין ממלאים את הרי הוראות האדרן לא יקבלו את בטובותם. כמובן, בכל מקום שמדוברה התורה "אני ה' א'" מעכב האונס כי חסר באדרנות. זהה שנותם כל הריניים 'המסומנים' על ידי תביעת האונס (אני ה' א") משאר מציאות התורה הכלולות בדין "סגוליה". ביבינו לא עסק בשאלת מהרעו ורק במציאות בודדות אלה קבעה התורה שכברנות תlia מילאתה, ומקום הנגיעה רביינו לולמר' הוותה להתגדר בו.

6. ואנן אמרוים "אונס רחמנא פטריה" וכאלו קיים את מציאות סוכה אליה נאמר (יראה כג, מג) "למען ידעו דורותיכם כי בסתוכות הושבתי את בני ישאל בהוחזאי אונס מארץ מצרים, אני ה' אלהיכם". גם כאן חסרון בקבלה האונס ממכב, ואונס אינו פטור; ואינו מחייב את הקב"ה במתן שכיר המצואה.

7. כמובן, פרעונות חטא עלייהם על אי תקיעת שופר ברראש השנה, תהא הסיבה לכך אשר תחאה כי כל לשנה אמרו זו ללא כל אבחנה, שכן במצוותם בראוי. ובאותם ואות משים שבשופר כחוב "אני ה' אלהיכם". ובסוגיות כל שנה שאין מריעין בחלילתה וכו' עיין ביאורו הנפלא של רビינו. בירआ כגד ר"ה יתיה לכם שבחתון צדrown ורואה.⁸ יפה דרייך שניטלה מהם ויתינה לעובדים וכוכבים. ר' שמואל בר נחמני אמר, מפני גאותה של מלכותם שמיים. וכי פסוקים מביג, בהם מובהר על סוכה, צוין

مشך הפטורות — מלאכי ג, יב - טז חכמתה

יהיה לכולם" (שם כד), או בהיות כל ישראל [מלאכי ג, טז] ליראי ה' ולחוושבי שמו. כאחד ועיניהם נשואות למוכחה ה' בירושלים, (מי "ולחוושבי שמו")?) אפילו חשב לעשותו או תערב לה' מחת יהודיה וירושלים⁸ ודו"ק. מצוה לנאנס ולא עשה (מעלה עליו הכתוב כאילו עשהה) [סוף פרק קמא דקידושין (ט, א)]. אך אונס אמן לא עבר היכי שהבירו צריך להתחייב, דלו יהא דפלוני נאנס, מכל מוקם חבירו שכונדו לא נתחייב על אופן זה, אינה ביד ישראלי למכוון עצימות "כי ליל הארץ" (יראה כה, כב). ובתנאי שלא תחוור ביוובל תנולות, لكن כיוון שהבירו אונס ולא עשה לא לא מהני, והויל כמוכר דבר שאינו שלו (בבא מ齊יא עט, א). כן ישראלי בעצמו — "עבדי הס" (יראה שם מה), וקינויים להשם יתברך כיוון שהישראלאי אונס מיחסב כאילו עשה.³ ואינם יכולים להימכר עצימות, רק ביבול יצאו וזה זיהוי לי (אמר ה' צבאות) ליום אשר אני עשה סוגלה" (פסוק יז), שאבוקם אצלי אינה מצד התਊלות שאקלבל גדרו כאילו עשה. רק ענין סגולוי, וכן כורם גדור לאילו עשה. רק ר' אמרו שיסכימו כל הגאים כי "אתם ארץ חפץ", ואינם בירושותם להמוכר ולהכנע לבני אדם, כי עבידי המוכר ולא עבידי אהשוריוש. (*ע"פ מגילה י, א*).

כמו שהוא מקודם, רחמנא פטריה. אבל מי במלאי (פסוק א) "הנני שולח מלאכי ופנה דרך שחייב עצמו גור חבירו בדרכו שלא היה חייב, על מנת שיישעה לו חבירו איזה ענין ליום פלוני, ואירועו אונס לחבירו, אין זה חייב בשייב את הענין לו, רחמנא פטריה אונס רחמנא טריה, אבל אונס רחמנא אמר ה' צבאות".

(מלאי ג, טז) 1. חושן משפט סימן כ"א. מי שקיבל עליו להשילם הדין ליום יי"ז ונאנס. מי שנקנו מיר שאמ לא יבא ביום פלוני ושבעה יהודים חבירו נאם בטעות כי יטול כל מה ששתן בלא פשעך מה תעשה לו"? ון להיפיך (שם פסוק ז) "אם צדקת מה תמן לו, או מה מיריך קי"! ככלומר, היחסים בינו לבין הבבב"ה אינם של חולין מיטול, אבל זכותו ואין לו כלום לפטר חבירו, וכבר הים ולא בא, נתקיימו הנתאים ואבר כחותו (мир ואין פטריה אמרין אבל אונס רחמנא ייביה לא אמרין), גוטנרים לו זמן יותר — הגחה). ואם היביא ראייה שהיה אונס באתו ביום פלוני ישבע ייטול, צי ה' החביב לו, אמם, בהגאי שניות את מצותיהם, אבל מקרים מצוותיהם כבנין מוקודם, וכן כל כיצוץ בונה. הט"ז סעיף קטן ג: ... והכינמי רסברא לנו אינו דומה לדברי הט"ז במקראה השוני ("כיוון לא קיים חבירו התנאי מה יתחייב זה") אלא לה' לר"י דהיכא רарам מחייב עצמו גור חבירו בדבר שלא היה חייב על תנאי, ואונס לאו שחייב עצמו קיים התנאי שלא היה חייב בוגיון לקרה שתחייב בתנאי ש...

בוניה (לאין סוף), ותתבונן בחושבן קו"ל ובכ"ר

וכוניה בנטמירותו אמרת, תחנן אם לעקב אשר נסע
טובות, והוא חן האסיף אשר בז' מספטון כל הקולות
והדבורים של כל השנה אשר לא הו על הכרונא הניל',
ובקיס האדרם מצוח סוכיה (נטמירותו הו"ה אדרני'),
שהוא קול דברו, והקדושה העלונה שורה בתוכה
הוא בסוד הכרונא, הנח הוא מספק קו"ל ובכ"ר וכוניה
נטמירותא אמרת לעקב אשר נסע סוכותה, חכונה.

ל') הנגה כתบทי לך סוכיה בנטמירותו הו"ה אדרני
כמו שתבעו התקובלים (פוצח כי פיטר), והוא

בחינת קל דברו, (על נ' נקרא חן האסיף כטו
שכתבתי בסמור), ותבין לפי שועל בן נקרא החג
זון שמחוניו, קו"ל דבר בנטמירותו שמת', כי הוּא
עקר השמחה ייחודה קול עם דברו, ותבין לפי זה מה
שאמרו רוז'ל (ירושלמי גותה ב') והוא הדרבים שמחים
כניתם מנסיני, כי בסיני נאמר (ובית' ז' קו'ל דבריהם
אתם טומעים, חקן, ותבין נס' בנטמרא נאות ז')
במושה דר' ברוגן עעם אהת סך גאות להפללה
(הוא חדו' קול ודברו), ולא פסח הוכא תפומה וכו',
דנה הואה עניין חן הסוכות נקרא ומן שמחתוון בנט'ל',
והגה רemu הדבר בתרזה (נדחתת ל') ויעקב נסע
סוכותה ויקן לו בית וכו', כבר ידוע אותיות נקרא
אבני, ותקיות נקרא בתים מכובאר בספר יצירה
טומית', אם כן כל אוט בטלי' נקרא בית, כיון שהואה
בטלי' אם כן הואה תורה, הנח מ' אותיות יע'ב'
שבוגנות בתים, הינו האוותיות במילואן בוה' י'ד
ער'ן קו'פ' ב'יה', הנח הוא בנטמירותא תש'ח' שמח'ת',
הוא הרמו ויעקב נסע סוכותה (בשנניין לחג סוכות,
או) נעשתן שם יעקב הינו טילואן זמן שמחתוון,
ו נהג יהודו הו"ה אדרני' בק' בנטמירותא אמרת
תחנן אמת לעקב חכונה זעיר גוכביה, הו"ה אדרני'
ונכמתה, י'ר'נו דלה חזא יס' זיה' פא' זט'.

ו תתבונן לפי הניל', מה שאמר דוד (ז'א זט)
מרכבה לטולכות שמים אדרני', דינה
דמלותא (מלחיט ז') שייח' הו"ה לנגיד' תמאיד, אני
טרכבה לשם אדרני', ושורתי הו"ה לנגיד' הינו יהוד
הו"ה אדרני', כי טימני באל אמות' (נקבא הואה בחינת
שמאל' ודיבור בחינת ימען, וזה שאמר כי מיטיגין,
שאנני דיבוק מיטיגין, כל אפוט, חכון, והגה אמור אחר
כך)

בנין

מאמרי חדש תש"י, מאמר ט, שמות ההג' יששכר

הפטוקות שאין סוכה אהת דופת להכרותה, ועוד עיין
בכתבי מרן חארוי'ל (פעיה שכו' פיטר) גוכבה רמו לאר
טוקה, ויש' כהה בהרות בעניין או'ר טוק'ה, על נ' נקרא
חג הסוכות בלשון רביים, (עינן במאמר ז' אות' ב').

ב') בדבורי ח'יל נקרא חן הסוכות בשם חן טקם,
תchap ח'רטי ז'ול נ'צ'ר' שלו טוק'ה ז'ות צ'ו

שהוא רמו על סוד או'ר טקי'פ' ע'ב' וגדרה לי הכרונה
שתאו מגוירת ישי' ד' ים ובמחוגה יתחרתו שתווא
העיגול השוכב את המרכבי, על נ' נקרא חן הסוכות
תchap טכם, ועוד יתברך איה'

ג') נקרא בתרזה חן חזה חן האסיף (שפתה נ' ז)', חוא
לודעתה על פיטר מה שאמר בתרקיין זוהר (ב')
בכל אטר וכבל מלל צרך לוכנא דיבורה באנדאי',
קהל בחו'ה, וליהדיא דין בחדה' ביהודה. דאייה יה' סוד
געלים רוחבך לא לימייר ביה קו'ל ודבר-אור אל'א טחובתא'
הלא תיליא לא לימייר ביה קו'ל ודבר-אור אל'א טחובתא'
(פעיה אונא פול' באשות' ז').

ט') וארם זע'ר עוד, תהה בניפוי השכינה, האותיות אשר
אתותיות לס' ז', הנח הם בנטמירותא ק'ב, בנטמירותא ע'ב
(כב) כמה מלפני אותה וכו', שנאהר במטפר אונ'ן, ועיין במשנה (מכות
ס' ג' מ'ח, חמה מאירין אל השכינה שם הד' ב'ז' ז').

וונגה תחנת בנט'י השכינה, ב' בנט'י השכינה, ב' בנט'ים
'ב' פט'ים ק'ב, בנטמירותא שע'ס, ה' פט'ים חס'ד, ה'
(ז' פט'דים נטשין אל השכינה למתק הדינים).

ו יונ' גג'ות טחוב'יא על הוותיק באשות' ז' זב'
ה' בנט'ים ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ט'

בנין יששכר שמות ההג' מאמרי חדש תש"י, מאמר ט, שמות ההג' יששכר

עו'וא'א, יהו'ה' צ'ו'ופס' הדון חיכפ' בברשות עיל
דו' במטפר ז'ב', עית' ל'קד'ר, עין' ברכה משולשת מפק' מלוקה
פע' ט' ז'ב'

ג) במדרש (אהרי פרשה ז') ליצד היהת הפלתו
של חן גודל ביום הכהנים בצעתו מן
הקרש, אומר יהו' רצין מלפניך שתאהו השנה הזאת
ז'יל', שנית זול שבת שבע' שנה משה ואחרו יום הדרש
חוא הכרת הטהיר כמ' צ'ו'ה' ז'ר'ה' צ'ו'ה' של האות
ברמן, ז' ז'ר', היינו מילוי י'ז' כהה ז'ר'ה' ז'ר'
וחוא דבר המטהיר כמ' צ'ו'ה' ז'ר'ה' ז'ר'ה' ז'ר'
ובא מיליא, והנה מילוי י'ז' כהה ז'ר'ה' ז'ר'
בנטמירותא חס'ה דיז'ין ורחד'ים' (בחופת האו'ז' בדורע
(פעיה שפי'א) ואלק' י'ק'ב), ולפה' ז' ז'ז'ן הדבר
ליה' צ'ריך להתפלל שעת' משא ומtn, ועל פ' הרוב
עיקר המשא מותן הואר היוקר ח', ובשעת' הוול אין
שא' ומtn כל' בר', על נ' ח'ריך להתפלל הגם שישת
ז'ול, עם כל' זה יהוח'ו' שעת' משא ומtn,

ח) נהג'ן לומד בתפלת גnilה (ונן בעשרה ימי
תשובה) יתביאנו צ'ל י'ודו' הח'ת' בניפוי
ט' וארמ' זע'ר בתפלת גnilה, האותיות אשר

תחת' אותיות בנ' הפ' הינ'ו אחרין הלא הון
אותיות לס' ז', הנח הם בנטמירותא ק'ב, בנטמירותא ע'ב
(כב) כמה מלפני אותה וכו', שנאהר במטפר אונ'ן, ועיין במשנה (מכות
ס' ג' מ'ח, חמה מאירין אל השכינה שם הד' ב'ז' ז').

וונגה תחנת בנט'י השכינה, ב' בנט'י השכינה, ב' בנט'ים
'ב' פט'ים ק'ב, בנטמירותא שע'ס, ה' פט'ים חס'ד, ה'
(ז' פט'דים נטשין אל השכינה למתק הדינים).

ט) יונ' גג'ות טחוב'יא על הוותיק באשות' ז' זב'

ה' בנט'ים ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

מאמר ט

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'
ה' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב' בנט'ם ז' זב'

בנוי מאמרי חדש תשע"י, אמרר י' צלא דמהימנותא ייששכר מב

המודות העלויות בכולם יש אוור פנימי ואור מקיף, ואור פנימי הוא מה שאפשר להכליל בתוכו, וואר האור הנדרש שאפשר להכליל, לסבול תוקף האור העשא אוור מקיף סכיב להכליל, ובאשר נשען האור סכיב לקל שחתהין, הנה האור הפנימי אשר היה יכול להיות מוגבל בחullah שוב אינו יכול להיות מוגבל בהעלול, ומוגבל הכליל של העולם בתוכו מה שיכל להגבל, והאור הנדרש ביוור געשה שוב אוור מקיף, וכן הוא בכל העולמות ובכל האורות עד בווא החשתשות אל נשמת האדים בעולם בעולם, הנה הילק המשמה שיכולה להיות מוגבל בכל נכסמת תוך התונן, והילק האור הנדרש שאפשר לו להיות מוגבל בכל נעה אוור מקוף אל התונן, וכבר ריאת כי רחניות אוינו מתחלק ואינו געתק מפוקם למקום רק מתרבח, אם כן אוור הפנימי של האדם הוא רט"ח איכרים ובן האור מקיף, והאריש הירושלמי ליהיות מואר על ידי המצות רט"ח איכרים הפנימים וכן רט"ח המקיפות, והוא סוד (וימא א' י"ה) הבן יקר לי אספרים וכו' רה"ם ארחה"טנו וכור' ב' פעריטים רט"ת, והוא סוד בדרכו רז"ל (ברטה ט), הרוצה לקבל עליון הדרכו הרטב.

ו) בון שבאנו לבול זה במוד השוכנה שהוא בחינת אור סקיין, אדרבה וירוחה לי לתchein במעט קט מה שנילו לנו חז"ל (עי' י') שעמידה הקב"ה לנשות את הנשים במצוות כובנה, וויצו האקב"ה חמה מנורתקת, וכל אחד יבעט בכובתו וויצו, והקשו בגנורא, והלא באופן זה ישראל נמי פטור כי (וימה בו) מצעער פטור מן הסוכות, ומשני, ישראל בעוטי טרי מכעת, עיין שם, כי זה מדריך ישראל הנם שחוא פטור, עם כל זה רצוניו ומואיוו לקיים מצוחו ית"ש, והוא טמלי דחסידי לעשות יותר מהמטטר בחומרות יתרות נס מה שלא נצחות, מה שאין בן גובל בין החיטאים הן הקפת והן האפית, הנה הנבל הוא אם שמר משעת טהרה (לעתך רבי הפסוקים אריה י' מג' וט' וטיא) וכשעת אפייה לא הניה העיטה ללא עסוק ח"ז מגונטי הרוי זה מצהה לטצתה, ואם לא שמר משעת טהרה או הניה העיטה בלא עסוק נ"ל פסולת ליבורת קשת.

והנה מהרואי יתלה לב, מה הוא השבחה אל האדם שעושה מצות בירורן ובחוורות יותר ממה שנצחות, ואבואר לך, דהנה ידווע (יעי' שב' עני' א' ציון נבר' יונת ח"א ט"א, וויז אגרה זדרלא טימן ליב, וויז צהדרה דידרכן).

בכונת האורייל (שם) לכינוי שם א"ל בצרוי, והנה שם אל כל הימים, כי הש"י מכלל חיים בחחד, והנה באים לנו המונות על ידי כל וחומר המעריר מדה אל חסר, ב כדי שינוי אויגנו בחחד אפילו אין לנו זכות ח"ז, וכבר קדם מאפרינו (אגרא דלה מאשי עין עין) שהקל והומר הראשון שבתורה הוא מה שנשאו החדשאים כל מה נהנתה פועלות בריתו על ידי ליסוד כל וחומר הנה נחנותה כבודו ר' ר' (קמ"ה) על מה שעושין הסוכות בשוקיים וברחובות, לו יהיה שישראל מוחלן, אבל חלק הנזום כי ימחול, ולפי חז"ל יונת, כיון שאחננו או שריהם ונסכים מסוד עלמא דחוירות, או כל האומות נקראים לנו עבדים, מדונמת ביאת המשיח שאמרו זו"ל (ויחיון פג' כיון דעתך משה הכל עבדים לישראל, והנה מה שקנה עבר קנה רבו (פסחים פה) על כן אין חשש לשעות הסוכות בשוקיים וברחובות, להוות סוד הסוכה עלמא אהבתך אליו, והנה הו) מאחבתך דה אל האשה, פיריש וההמאמר נפלאתה אהבתך לך, (היינו אהבתך שאחבת אותו הוא בדרכך פלא, שידעת שמניע לך חסרון על ידי שמלוכך תבא אל, ועם כל זה גילה אהבתך אליו, והנה הו) מאחבתך את הנשים הוא גם כן בדרכך פלא, בודעו שדי א' מחייבתacho וחוילו ומתחלש על ידה, ועם כל זה רוקחך שדרקון ליל, אהבתה, ובזה יונת לך, הקדוקים שדרקון ליל, כי תנגל ביוור אהבת המשפע על המקביל (פסחים קב') כי יותר ממה שהענגן רוזה וכו', והנה הרבה חז"ל דבר בקדשו בדרכך פשטו, אבל סוד יי' ליראיו, אהבתו היסוד המשפע למלאכתו הוא בדרכך פלא, מפקום פלא העליון מקום הרצון אין טעם ברצון, הבן הדרב, ומטעת תחביבנו גם כן סוכה של ליזון לשון חיבורו, הבן מادر.

ד) עוד אמר הרב הקדוש הח"ל סוכ"ח גוטריקון סופר ועוזר כל הגדוליים וכו', וכל מי שמשפתי עצמו באלו גוף, הקב"ה עוזרו ובמעמדו ומוחיקו ביד יריבנו, וזה דוקא למי שהוא בעיניו השב בכאיו, בדיאתא בנגרא (ויחיון י''), כי מאחר שאנו עשיהם זכר לענינים שהם מלכושים כל שכן מזונות, (ויצ'ל אם הש"ית מלכיש אונתו, כל שכן שהחביר את עצמו לוון אונתו), עד כאן דבריו בקצת תוספות ביורא שכתבי לפניך.

ולפי זה, על ידי מצות סוכה אנו ניזונים מכח כל והומר, אם הקב"ה פורס סוכת שלום עליינו אוור מקוף מלכוש, מכל שכן שהוא התהיוות לוון הוא הטהרה הראשונה טן י"ג מדות שחתורתה גדרשת, טכון גנד חמלה הראשונה טן י"ג מדות של רחמים הוא מדה א"ל, ונראה לי דבזה תמצא טוב מעם בכונת

בנוי מאמרי חדש תשע"י, צלא דמהימנותא ייששכר

ה) עוד אמר הקדוש הח"ל סוכה מלשון שורה כרצון, היינו בחומשח חרצון, ותתבונן מה שאמור דוב סוד הפלכות, ביחספו על יהונתן בן שאול (שהיה בוגשת משיח בז' יוספ' ז' שאמר לזרוד שמא נגי' אנקבי אהיה לך למשנה, והוא סוד יסוד יוספ' המשפע) (שפיב' א' ז' נפלאתה אהבתך לי מאחבת נשים, והנה יש לזרוק דוחה, ליה ליטומי נפלאתה אהבתך לך מאחבתך וכו', וגם כן לא יתכן לזרוק ר' יי' כמותו להמשיל ולהדוחת אהבתך צדיק לאחבת נשים, וויתה להרב הגדר בעל צדור המור (בראשית דה אל האשה), פיריש וההמאמר נפלאתה אהבתך לך, (היינו אהבתך שאחבת אותו הוא בדרכך פלא, שידעת שמניע לך חסרון על ידי שמלוכך תבא אל, ועם כל זה גילה אהבתך אליו, והנה הו) מאחבתך את הנשים הוא גם כן בדרכך פלא, בודעו שדי א' מחייבתacho וחוילו ומתחלש על ידה, ועם כל זה רוקחך שדרקון ליל, אהבתה, ובזה יונת לך, הקדוקים שדרקון ליל, כי תנגל ביוור אהבת המשפע על המקביל (פסחים קב') כי יותר ממה שהענגן רוזה וכו', והנה הרבה חז"ל דבר בקדשו בדרכך פשטו, אבל סוד יי' ליראיו, אהבתו היסוד המשפע למלאכתו הוא בדרכך פלא, מפקום פלא העליון מקום הרצון אין טעם ברצון, הבן הדרב, ומטעת תחביבנו גם כן סוכה של ליזון לשון חיבורו, הבן מادر.

ג) עיין סיון מאמר א' סיון י' בסוףו.

ד) אמר שפר סימן י'.

ה) שם סימן ג'.

ו) גיטטיא מלכיש'.

בנִי מאמרי חידש תשרי, מאמר י, אלא דמהימנותא ייששכר מ-

ומעתה יש להתבונן, כיון שכן מנהג ישראל בכל הארץ מתקיים בימינו, לא בהרבה המצאות, למחצה, ברכות המופו, ואפ"ה לירום, על פי מה דוקא מצאות ברכות המופו, כברכות למלכים שכתב התוספות יומס טוב בברכות פ"ז מ"ק, למא ברכות התורה אמרם ברכו את הי"ה (שם החסד והורחמים), וכברכות המפו אומרים נברך אלקינו שם הדורי, ותיזו, והודאות דהושם דהמן לאל הי' הו, שאפ"ה מצד פרת הדין מחראו ליתן לבעל חיים פון פון שאותו ית"ש בראם, מה שאין כן נתינת התורה הוא מצד החסד הנמר, כי אין זה מצד הדין לתהיע לבכירותו וברכתו ותסודךם על עצם עז בויות ובכיאת, והקשיא עצמה על זה, דהיינו, מלכים רמו ניחא דהשי ברכות רחמי רבותה קאמד להו למלכי השרת, רבותיהם דישראל שאפ"ה במצות ברכות החסן, שהדין נתן שמחובי אני בכivel לוון את הבריות, עם כל זה מדקדקים על עצם לברך הון את העולם בולו בטובו בחן וחסד וברחים, ומדקדקים לברך נם על מה של צאייטים על בויות וכביצת, מכל שמן שארי מצות.

א) אלקיים יי' עוז ישותי סוכה לרashi טרן הארו"ל (תהלים קמ' ח') עיין בדרכיו טרן הארו"ל (עמ"ה בכיה י"ח) סוד הסוכה הוא בחינת המקיף מאיטה עלילא, והנה בחינת מkapif יש לווער-אנפין, ובcheinת מקיף לנוקבא, ובcheinת מקיף לשנייהם נס יהה, והנה יומ הרашון הוא יומ טוב טקרה קודש, כי כו' שאחר יומ הקפורים נגנין הפנינים דיאימת סטפה לטעללה, עד בויא יומ הרашון דהן נגנין הפנימי המועלה או רחמס, וגנס נן מתחיל מקיף הרاشון דחמס, והנה ות נקרא הביקוק סוד ומיטנו תחבקני, (ווח' בוק הוא לאוצר הנשיקה כנ"ל) קוב"ה עם בנסת ישראל אשר לעזרך הנשיקה כנ"ל) קוב"ה עם בנסת ישראל אשר ונזכר היהוד החלם בשמיינ ערצרת, (כמו שבכתביו על זה (אמר יג' סימן א') שאמרו ד"ל במשכם (סופה נה) בבקשא טמן עשה לי סעודת קפנה כד' שאחנה טמן, רצ"ל, רק סעודת קפנה בורי-שלא נאריך, בהנאת הסעודה כי אני רוצה ליהנות טמן בקיורוב בשאר הצעוי, מה שאין כן אומנות העלים כנ"ל, וזה שאמר בביבול (עמ' ל' מ') ולא יכgne עוד מורהין, כי על ידי התרון מאירין או רקיוף על עצם מסע.

ט) שכחות אמר ב סימן ז ד' ט. נ"ז אמר ב ד' דודש ג' ע"ז
דודש ד' ט. ט.

ט) עיין ורש ורש מאיר א סימן טו, סיון מאיר ד סימן ה.

בנִי מאמרי חידש תשרי, מאמר י, אלא דמהימנותא ייששכר

ומעתה בין תבין את אשר לפניה, שלא תמצא בכל האומות כי שעשה איה מצוה בדקדוק זכמילי דהסדי, אפילו אם תמצא אחד טריבוא רכבות שישמוד סצ'ות בני נת, הנה לא ישמר רך דבר המשטרך בהכרה, אבל לא יחויר באומרות וטלי דחסידי בשם אופן, כי החומרות מיל' חזדיי חם פאה או רקיוף והנום אין להם מסקפה, על כן אפ"ה אם יעשה איה מצוה, יישו רך בדרך וול ומשא בבד מה שהוא בהכרה, ולכשימצא איה טckiוף לפטור את טוחודת לאחד. איזה אבר (* הניה ביבורי נשפטו, הנה על ולודטי וזה הלשון המרגל בדברי ר' ר' מ' מצות ידי עשייה חמוצה בפועל ומושגים מובאים בנבול כמי חזון המוגבל הנגשים בגבלי נכ"ל טair או רקיוף נטמי של ומיל' דחסידי מבלי גבול אותו האבר, שהאור כמי חזון המוגבל נגבל הכליל, ועל ידי מיל' הפנימי הוא גם כן מוגבל בגבול הכליל, והוא מוגבל בדורותיו יותר סן הדין המוגבל, וזה הוא טבי נגבל (כי כל אחד יכול להחמיר ביפור), הנה על ידו מאיר או רקיוף שכאחונו אבר פטור מן הסוכה, אבל ישראל הנם שהוא פטור אינן מבעט ואינו ברוח מן המצוות, רק אדרבא מבקש עיליה או רקיוף בזאת או רקיוף בזאת שוניות, אבל דבריו חז"ל נדרושים לכל הפעמים), ולפי תנ"ל יתכן בפסחון, דהמלאים בראותם איה מצוה שארע שפיטים, נ"ז כמו שפיטים יישא, ולא ניתן להבן מה שבר כל-כך בסוטה להבן שראל, והשבו שהוא עני נישאית פנים בדרכיב ישא יי' פניו אליך, ותקשו חרוי בתיב אשר לא ישא פנים סתום ומשמע אפילו לישראל, והשיב לחם הקב"ה, דאיינו דומה קיומ המצוות שיישראל עשוים בדקדים וחומרות שנונות ומבקשים עילית להעמים עליהם המצוות נס בפה שלא נצטו, על כן מניע אלהם שבר נס יותר מהרואי לערך המצוות הונגולות בעצמה-שבעל פה כל דרישותיהם היו מוגבלות בחורה-שבעל פה כל מה בין ישראל לגבן הנומים יהי' במצוות סוכה, הנם שלכל תgilion (הקרוא טולוויך או אייזין חול' בלשון אשכנז) הוא אחד מפני מה שקיבלה-נסמותו בעמדה בסיני, עם כל זה כל דבר בתורה שבעל פה מיבעי ליה סמכות בתורה שבכתב, גוראה לי שהיא פנים רך בבד העלון כי והכחד, ואצל הגוטה בדורות, אפלו כשושא מלבוש באיזה בור עלין שקורין אייב"ר ור'יך מהמת והקו וקיזא, בהליכתו לבית שיטים נבדים מפשיט את אנשי סוכות, רצ'ל על דיו אנשיים המקימים מצות סוכה וווער יי' את אשר לן, והוא דבר נחמה, ובפרט מפלוי את הבד העלון כי וההעט, דישראל יש לנו אמר מר מקיף וזה הקידוש והיל' כי וההעט, מה שאין כן גוטם אין להם מקיף (כמו שכחתי לד בסוד ובגחש היה עזום), הבן.

ט) עיין שם בגמ' יוגה, ובוונת אלם פרק ג.
ט) עיין ליקמו מאיר יא סימן ת, ספלוי שבת מאיר ד סימן מ', נט.